

บทนำ

เรเชล ราติกอส

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องราวของจอมยาอันดับหนึ่งแห่ง 'ทวีปแอนตาเนีย' อันได้ชื่อว่าทวีปแห่งการเรียนรู้ ในโลกที่มีสำนวนยอคิดที่ว่า บุญคุณต้องทดแทน หนี้แค้นต้องชำระ

การแก้แค้นเป็นเรื่องสำคัญ จึงไม่แปลกที่มีคนถูกส่งมาเรียน ด้วยสาเหตุนี้

"ข้าต้องการส่งเด็กคนนี้ไปเข้าเรียนที่ 'มหาวิทยาลัยลาเซเรีย' ขอรับ"

ชายวัยกลางคนบอกจุดประสงค์ ซึ่งนายหน้าค้านไม่ได้ทำหน้าที่แปลกใจสักเท่าไร แต่เมื่อเขามอง 'เด็กคนนี้' ที่ชายตรงหน้าพามา ก็ถึงกับเลิกคิ้วสูง

อีกฝ่ายเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงเพรียว แม้สีหน้าของเขาจะสับสน แต่ดวงหน้าก็ยังคงงามอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ หากไม่นับการแต่งกายเป็นชายและนามในทะเบียนไม่บ่งชี้ว่าเป็นบุรุษ ก็คงมีแค่คนสงสัยในเพศของเจ้าตัว

"นั่น...ลูกของเจ้าหรือ" นายทะเบียนอดถามไม่ได้ มองชายวัย

กลางคนที่ส่ายหน้าระรัว

"แหม! หากข้ามีลูกชายหน้าตาเช่นนี้ได้ก็ดีสิขอรับ เรเซลนะเป็นลูกกำพร้าพ่อ แม่ของเขายากให้เขาเข้าเรียนสาขาจอมทัพที่ลาเซเรีย แต่คนที่บ้านน่าจะไม่เห็นด้วยหรอกนะขอรับ กลัวว่าต่อไปจะรำนเกิน ไม่น่ารัก น่าทะนุถนอมเช่นนี้ แต่ยัยป้านั้นก็บังคับให้เขาสาบานว่า จะล้างแค้นให้พ่อให้ได้ ข้าละเกลียด..."

'เรเซล' เอ้อมมือมากระตุกชายเสื้อของคนพูด นายทะเบียนมองเด็กหนุ่มแล้วยิ่งเห็นเสน่ห์ที่เหลือร้าย หน้าตายามขลาดกลัวน่าเอ็นดูเหลือเกิน

เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงเบาหวิว "ท่านลุง คือ..."

"เพราะเขาน่ารักน่าอัศจรรย์นี่แหละ ข้าถึงต้องมาส่งด้วยตัวเอง โถ หากมีใครทำอะไรเขา คนทั้งหมู่บ้านคงใจ...เอ่อ...เอาเป็นว่าเราผ่านด่านได้หรือไม่ขอรับ"

คล้ายจะรู้ตัวว่าพูดมากไป คนมาส่งจึงตัดเข้าประเด็น แต่นายทะเบียนยังไม่อาจจะสายตาจากเรเซล เขาเป็นชายที่ตรงมาจริงๆ ไม่เข้ากับการเรียนต่อสู้เลยสักนิดเดียว แล้วนายทะเบียนก็ต้องสะดุ้งเมื่อหัวหน้าหมู่บ้านกระหู่เขาเบาๆ เลยละสายตาจากเรเซลแล้วทำหน้าที่ของตนต่อ

"ท่านขอรับ..."

"อ้อ ได้ๆ ข้าจะลงทะเบียนว่ามีคนมาขอรับการทดสอบเพิ่มเสียเดี๋ยวนี้"

แล้วเจ้าตัวก็หันมาเขียนใบบันทึกมนตราอีกๆ ก่อนกระดาศนั้นจะหายวับกลายเป็นกุญแจดอกหนึ่งแทน

"เรียบร้อยแล้วละ เมื่อไปถึงก็สมัครเข้ารับการทดสอบได้เลย พยายามสอบให้ผ่านภายในเจ็ดวันละ หรือถ้าสอบไม่ได้จริงๆ ก็สมัครเรียนจอมปราชญ์ไปก่อน ปีหน้าค่อยเอาใหม่"

นายทะเบียนยื่นกุญแจดอกนั้นให้เด็กหนุ่ม เรเซลคลี่ขม้น้อยๆ ที่สวยราวกับดอกไม้บาน ทำเอาหัวหน้าหมู่บ้านที่ตามมาด้วยถึงกับผวาคว่ำ

ตัวเรเซลมากอด พร้อมกับปล่อยโฮ

"โฮ! เรเซล เราต้องจากกันแล้วนะ ไม่มีเจ้า หมู่บ้านก็คงขาดสีสันไปอีกนาน โถๆ เรเซลของข้า หากมีปัญหาอะไรก็ส่งสารมาหาข้าได้เลยนะ พวกข้าจะมารับเจ้ากลับเอง ไม่ต้องไปสนแม่ใจยักษ์ของเจ้าหรอก"

"อ่า ขอรับ..." เรเซลพยายามคิดตัวออกห่างอีกฝ่าย พลังปกป้องมือที่ลวนลามตัวเองอย่างสุภาพ ก็ต้องย้ำอีกครั้งว่าเขาเป็นชาย...และเป็นชายแท้ด้วย "ท่านไม่ต้องเป็นห่วง..."

"ไม่เป็นห่วงไม่ได้หรอก พี่คค!" เขาหันไปสั่งน้ำมูก "เจ้าต้องรักษาตัวดีๆ นะเรเซล"

"ขอรับ"

ครั้นอ้อมกอดนั้นละลายไป เด็กหนุ่มก็โล่งใจยิ่งอย่างบอกไม่ถูก เขาถอนใจ ก่อนจะมองกฤษฎาเจดกอนั้นด้วยความหนักอกกว่าครั้งไหนๆ

"ในที่สุดข้าก็มาจนได้"

ดวงตาสีเขียวมรกตของเรเซลมองหวั่นหน้าหมู่บ้านที่ขึ้นรถไฟกลับหมู่บ้าน แต่ไม่วายยกผ้าเช็ดหน้ามาโบกให้เขา เขาจึงโบกมือลา ก่อนจะเดินเข้าไปในวงแหวนเวท คนที่ต้องการศึกษาในมหาวิทยาลัยลาเซเรียต้องไปรวมกันในนั้น พรึบตาเดียวทั้งเรเซลและผู้โดยสารทั้งหมดก็ถูกส่งเข้าอาณาจักร

นี่คืออาณาจักรแห่งการศึกษานามว่า 'อาณาจักรลาเซเรีย' และมีมหาวิทยาลัยที่โด่งดังที่สุดนามว่า 'ลาเซเรีย' ซึ่งเพี้ยนมาจากชื่ออาณาจักรตั้งอยู่ในทวีปแอนคาเนียที่วิทยาการประสานกับเวทมนตร์ได้อย่างลงตัว

มหาวิทยาลัยลาเซเรียนับเป็นใบเบิกทางที่จะทำให้ผู้เล่าเรียนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น เพราะผู้เป็นใหญ่เป็นโตในดินแดนนี้ล้วนให้ความสำคัญแก่การศึกษายิ่งกว่าอะไร และมหาวิทยาลัยลาเซเรียก็เป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของทวีปแอนคาเนีย

เรเซล ราคิอิธ สะพายกระเป๋าเป้ เดินไปหอพักที่มีข้อความมนตรากำกับว่า 'ที่พักชั่วคราวสำหรับผู้ต้องการทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย'

แม้คำอาจยาวไปหน่อย แต่ก็ตรงตัวและเข้าใจง่าย ทุกคนมองเขาที่ปลดกระเป๋าล้างลากมันไปตามพื้นเข้าไปด้านในอาคารอย่างสนใจ จะไม่ให้สนใจได้อย่างไร ก็ผู้ยิ่งใหญ่ทุกคนในดินแดนนี้ล้วนเคยลากกระเป๋ามาที่นี่เช่นเดียวกับเขา

"หมายเลข 809" เรเชลมองลูกกุญแจในมือตน ก่อนจะเดินหาห้องพัก เขาไขประตูเข้าไป ด้านในมีเพียงตู้เสื้อผ้าตู้เล็กๆ โต๊ะอ่านหนังสือเตี้ยเตี้ย และตุ๊กต้ามังกรตัวหนึ่ง...

พอเรเชลปิดประตู เจ้าตุ๊กตาคำนั่นก็พูดเสียงคังลั่น ทำเอาเด็กหนุ่มสะดุ้งโหยง

"ท่านเจ้าของห้องโปรดแจ้งเจตจำนงว่าจะสอบเข้าสาขาใดด้วยขอรับ ท่านเจ้าของห้องโปรดแจ้งเจตจำนงว่าจะสอบเข้าสาขาใดด้วยขอรับท่านเจ้าของ..."

เรเชลคิดว่าตุ๊กตาคำนั่นขึ้นมาจาก มันทันไม่ได้ทำจากเวทมนตร์ น่าจะเป็นตุ๊กตาสำหรับลงทะเบียนขึ้นชั้นแรกก่อนเข้ารับการศึกษา เด็กหนุ่มจึงจ้องตุ๊กต้ามังกรตัวน้อยหน้าตาบ้องแบ๊ว มันเปล่งเสียงมาอีกว่า

"กคหนึ่ง สาขาจอมปราชญ์ กคสอง สาขาจอมทัพ กคสาม สาขาจอมเวท กคสี่ สาขาจอมยา กคห้า หากท่านไม่มั่นใจ กคหก หากท่านต้องการติดต่อกาหิมางาน กคเจ็ด หากบังเอิญระบบของเราผิดพลาดและท่านเป็นนักท่องเที่ยวนะ สุดท้าย หากท่านไม่กคสัทธิหมายเลข ทางเราจะขอเชิญท่านออกจากที่นี่ภายในสิบนาที"

ขณะเจ้าตุ๊กตากล่าววจาโอหัง เรเชลก็คิดว่าจะกคสาขาที่แม่เลือกให้ดีหรือไม่ แต่เมื่อได้ฟังคำพูดสุดท้ายของตุ๊กตาก็ตาเหลือกลาน แล้วจิ้มหมายเลขห้าไปอย่างแรง ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องการเวลาตัดสินใจอีกสักพัก

เมื่อกคไปแล้ว คาของเจ้าตุ๊กต้ามังกรน้อยก็มีแสงกะพริบ ก่อนจะเปลี่ยนแปลงว่า

"ท่านมีเวลาในการกรอกข้อมูลภายในหนึ่งวัน หากเลยยี่สิบสี่ชั่วโมง

ต่อจากนี้ไปแล้ว ทางเราจะขอส่งท่านกลับบ้านเกิดในทันที แต่หากท่าน
 คัดสินใจได้แล้ว กรุณากดปุ่มแดงเพื่อให้เครื่องลงทะเบียนได้ดำเนินการ
 ใหม่ขอรับ"

เรเซลเกาหัวหลังจากฟังจบ เขาวางตุ๊กตาตัวนั้นอย่างเบามือ เพราะ
 กลัวมันจะสำแดงฤทธิ์อะไรอีก ก่อนจะวิเคราะห์ทุกอย่างให้ถี่ถ้วน เขาเป็น
 ว่าตอนนี้เขาอยู่ในฐานะผู้ต้องการศึกษา แต่ยังไม่แจ่มชัดประสงค์ให้ชัดเจน
 ว่า ตนเองนั้นต้องการศึกษาในสาขาใดของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย และมี
 เวลาคิดเพียงแค่วันหนึ่งเต็ม ไม่เช่นนั้นจะต้องถูกเวทมนตร์ส่งกลับบ้าน
 แน่นนอน

มือขาวของเรเซลวางเส้นผมสีแดงเข้มอย่างคิดไม่ตก เขาเหลือลือตา
 สีเขียวเข้มมองเพดาน แล้วถอนใจอีกระลอก

เรเซล ราคิคิอัส... นั่นคือชื่อของเขา เด็กกำพร้าพ่อ เด็กหนุ่ม
 ผู้งัดดาและโค้งคันในหมู่บ้านเกษตรกรรม จำได้ตั้งแต่ยังเล็กว่าแม่ชอบ
 พร่ำบอกลให้เขารับปากจะล้างแค้นให้พ่อ ผู้ที่เรเซลรู้จักเพียงรูปถ่าย พ่อ
 ของเขาเป็นสมาชิกองค์กรใหญ่องค์กรหนึ่ง แต่ถูกฆ่ากองกักร ทำให้
 แม่ลำบากเลี้ยงเขามาตามลำพัง

แต่จะบอกว่าแม่ลำบากก็พูดได้ไม่เต็มปากเต็มคำ เพราะใครก็ตาม
 ที่เห็นเขาจะต้องรักต้องหลง เพียงร้องหิว พวกคนในหมู่บ้านก็สามัคคี
 กันเอาข้าวของตนเองให้ พอเห็นแม่ไม่ใส่ใจเขา คุณป้าขายเกาลัดข้างบ้าน
 ก็อุ้มไปเลี้ยงเสียเอง โตมาน้อยก็ถ่ายทอดเคล็ดวิชาเก็บและคั่วเกาลัดให้
 เขา และเขาก็ตอบแทนคุณป้าโดยเป็นพนักงานขาย เพิ่มยอดขายให้คุณ
 ป้าจนร่ำรวยกลายเป็นเศรษฐินี ยกกิจการขายเกาลัดให้เขาเป็นผู้ดูแล

แต่แม่คงเห็นว่า เขาพอใจกับชีวิตบ้านๆ มากเกินไป ผิดกับที่เคย
 พร่ำสอนจนปากเปื่อยปากแฉะ ว่าต้องแก้แค้นให้พ่อ ดังนั้นพอเขาอายุ
 สิบห้าปี วันดีคืนดีแม่ก็ยึดหม้อคั่วเกาลัดของเขา บังคับให้สาบานว่าจะเข้า
 เรียนที่มหาวิทยาลัยลาเซเรียเพื่อแก้แค้นให้พ่อ พอเรเซลสาบานเสร็จ แม่
 ก็ถีบหัวส่งเขาออกจากบ้าน บอกว่าติดต่อกับหัวหน้าหมู่บ้านไว้แล้ว ว่าให้พา

เขามาที่นี่ โดยเรเชลยังไม่ทันได้หยิบเงินเลยสักแดง

'แม่ของเจ้าคงอยากให้เจ้ามีวิชาติดตัว ไม่อยากให้ตัวเปล่าลอยไปจนตาย' ป้าเลเดียข้างบ้านบอกเช่นนั้น หลังจากเขาไปขอค่าปริกษา 'ไม่มีแม่ที่ไหนอยากส่งลูกตัวเองไปตายหรอก เจ้าก็ลองไปเข้าเรียนที่นั่นเถอะ จบมามีงานทำดีๆ แม่ก็คงลืมเรื่องการแก้แค้นไปเองแหละ'

แต่ในใจส่วนลึก เรเชลคิดว่าแม่อยากให้เขาแก้แค้นให้พ่อจริงๆ เพราะแม่ชอบบ่นว่า หากพ่อยังอยู่ แม่ก็คงไม่ต้องลำบากขนาดนี้...บลาๆ เรเชลขี้เกียจจะจำคำพูดเหล่านั้น เขาชินแล้วว่าแม่ไม่รักเขา ตอนแรกก็น้อยเนื้อต่ำใจอยู่หรอก แต่พอตัวเปล่าลัดไปมากๆ ก็คิดได้ แค่เขารักแม่ก็พอแล้วนี่ จะไปสนใจทำไมว่าแม่จะรักหรือไม่

ในเมื่อเขารักแม่ เขาก็ต้องพยายามแก้แค้นให้พ่อแบบที่แม่ปรารถนาสินะ

แต่ไหนแต่ไรมา เรเชลนั้นเป็นคนคิดและทำอะไรให้เป็นเรื่องง่ายเสมอ ตอนนี้เขาจึงพยักหน้ากับตัวเอง มองปุ่มแดงและปุ่มสองบนหน้าท้องตุ้กตามังกร

ถ้าจะแก้แค้นให้พ่อ เขาก็ต้องเรียนสาขาจอมทัพ เพื่อที่จะเก่งกาจด้านอาวุธยุทธโธปกรณ์ทั้งหลาย

การล้างแค้นแบบเรเชล

กราบสวัสดีทุกท่านที่เคารพ ข้าเป็นนักประวัติศาสตร์สุดหล่อของทวีปแอนตาเนีย

คือก่อนทุกท่านจะทราบเรื่องราวหลายอย่างต่อจากบทที่แล้ว ข้าในฐานะของคนแห่งแอนตาเนีย และศึกษาทวีปนี้จนเกือบพูน อยากให้ทุกท่านทำความเข้าใจประวัติศาสตร์และระบบต่างๆ ของแอนตาเนียเสียก่อน เพื่อใช้ในการอ้างอิงกับเรื่องราวที่จะเล่าต่อไป จะได้ไม่งงกันนะขอรับ (แต่ถ้าหากท่านไม่อยากรับ ก็ข้ามไปอ่านเรื่องราวต่อไปได้เลย)

ขอณาเชิญทุกท่านทำความรู้จักกับทวีปแอนตาเนียของพวกข้ากัน ณ บัดนี้

ทวีปแอนตาเนียคือแผ่นดินลอยน้ำ แบ่งเป็นสามส่วนใหญ่ ส่วนที่ใหญ่ที่สุดคือ 'ฝั่งตะวันตก' ซึ่งอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของทวีป (เอาง่ายๆ แบบนี้เลย) ถัดจากฝั่งตะวันตก ก็คือ 'ส่วนกลาง' ซึ่งเป็นส่วนที่กั้นกลางระหว่าง 'ฝั่งตะวันตก' กับ 'ฝั่งตะวันออก' (ก็คือด้านตรงข้ามของฝั่งตะวันตกนั่นเอง)

คราวนี้เรามาทำความรู้จักแต่ละส่วนของแอนตาเนียกันดีกว่า

ฝั่งตะวันตกนั้นมีอาณาจักรเดียวขอรับ นั่นคืออาณาจักรลาซาเรีย อันได้ชื่อว่าอาณาจักรแห่งการเรียนรู้ อาณาจักรนี้สนับสนุนการศึกษาของทุกคนในแอนตาเนีย ขออย่าว่า 'ทุกคน' ไม่แบ่งแยกกว่าเป็นใครมาจากไหน และมหาวิทยาลัยลาเซเรียก็เป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดด้วย คนมีชื่อเสียงของทวีปแอนตาเนียล้วนจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ส่วนสาขาทั้งสี่ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้จะขอเล่าควบคู่ไปกับเรื่องของมหาจอมยาที่เก่งที่สุดในแอนตาเนียเลย เชิญติดตามเรื่องของเรเชลบทต่อไปได้!

มหาวิทยาลัยลาเซเรียมีทั้งสี่สาขา คือสาขาจอมทัพ สาขาจอมเวท สาขาจอมปราชญ์ และสาขาจอมยา หากใครต้องการเป็นนักรบที่เก่งกาจ ควรเลือกเรียนสาขาจอมทัพ เพราะมันคือสาขาที่สอนศาสตร์การต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุด

แต่ก่อนเรเชลจะเลือกเรียนสาขาจอมทัพ เขาก็เกิดความคิดว่า ควรไปสำรวจที่ทางก่อนดีหรือไม่ ว่าสาขานี้...เขาทดสอบคนเช่นไร เพราะหากเลือกสาขานี้แล้ว และเกิดโชคดีสอบเข้าได้ แต่เขาไม่ชอบ ไม่เท่ากับต้องตรากตรำกล้ำกลืนฝืนทนเรียนวิชาพวกนั้นตลอดหลายปีหรือ

มหาวิทยาลัยลาเซเรียเปิดรับทดสอบนักศึกษาใหม่ทุกๆ ต้นปี รวมทั้งสิ้นเจ็ดวันเต็ม ภายในเจ็ดวันนี้ทุกคนที่อยากจะเป็นนักศึกษาเต็มตัวย่อมหุ่่มสุดตัว จะเข้ารับการทดสอบกี่ครั้งก็ย่อมได้ แต่หากทดสอบไม่ผ่าน และไม่ยอมเข้าสาขาจอมปราชญ์ (ซึ่งเป็นสาขาเดียวที่ไม่จำเป็นต้องทดสอบสมัครและเรียนได้เลย) จะถูกส่งกลับบ้านเกิดในทันที และการทดสอบครั้งแรกได้เริ่มตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน ดังนั้นหากเรเชลคิดจะแอบสืบเรื่องการทดสอบก็สามารถทำได้

เด็กหนุ่มหันมองเงาตัวเองในกระจก เขามีเส้นผมสีแดงเข้ม รับกับดวงตาสีเขียวมรกต ดวงหน้าคงมียิ่งกว่าสตรี และเต็มไปด้วยเสน่ห์ที่สะกดคนได้ในพริบตา หากใครได้มองเพียงครั้งหนึ่ง ก็จะไม่มีทางลืมลง แม้จะเจอคนที่รูปร่างมากกว่าเขาก็ตาม เรเชลจึงเป็นผู้ชายที่ดูแลตัวเองระดับ

หนึ่ง เพราะรู้ว่ารูปโฉมของเขามักจะพาไปสู่โอกาสที่ดี ได้รับความรักใคร่อย่างง่ายดาย และเรเชลคิดว่ามันจะมีส่วนช่วยอย่างมากในอาณาจักรลาซาเรีย

ในที่สุดเด็กหนุ่มก็เดินอยู่ในอาณาจักร ที่ปกคั่นคงพลุกพล่านอยู่แล้ว แต่ยามนี้ยิ่งคึกคัก เพราะมีคนทดสอบเข้าเรียนจำนวนมาก โดยใครๆ ก็สอบได้ แม้จะยากจน แต่ต้องมีความสามารถ ทั้งหมดนั้นเป็นไปตามจุดประสงค์ของมหาวิทยาลัยคือ 'ให้โอกาสทางการศึกษาแก่ทุกคนทุกเพศ ทุกวัย โดยไม่แบ่งแยก'

เพื่อให้คนเดินทางมาศึกษาในมหาวิทยาลัย ทางมหาวิทยาลัยจึงอำนวยความสะดวกทุกอย่าง นับตั้งแต่การเดินทางที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ และหากเผละจ่ายเงินไปในการเดินทาง ทุกคนก็นำใบเสร็จมารับเงินค่าเดินทางที่แผนกการเงินของทางมหาวิทยาลัยได้ และเมื่อสอบผ่านจนได้ชื่อเป็น 'นักศึกษา' แล้ว จะไม่เสียทั้งค่าเล่าเรียนและค่ารา นอกจากนี้ทางมหาวิทยาลัยยังมอบเงินให้นักศึกษาตามระดับชั้นอีกด้วย พุดได้ว่า 'แม้มาตัวเปล่าก็เรียนในมหาวิทยาลัยลาเซเรียได้'

"ท่านพี่ขอรับ..." เรเชลเรียกหญิงที่วัยค่อนข้างคนหนึ่ง ก่อนจะยิ้มหวาน บังเอิญคุณป้าข้างบ้านสอนเขาเสมอ ว่าเวลาจะถามอะไรจากผู้หญิง ค่อยให้อีกฝ่ายแก่ครวทวคก็ต้องเรียกเขาว่า 'พี่' เพื่อยังความสวัสดิมีชัยมาสู่คนถาม "ท่านพอจะทราบเกี่ยวกับการทดสอบเป็นจอมทัพหรือไม่ขอรับ"

หญิงผมเริ่มสีดอกเลาคนนั้นผะเล็กน้อย ยกมือทาบอก ก่อนจะพุงมาคล้องแขนเขา

"อูยตายแล้วพ่อรูปงาม! น้องถามถูกคนแล้วจ้า พี่อ่านะรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยลาเซเรีย การสอบเข้าสาขาจอมทัพนั้นง่าย ๆ ไหนมาให้หลักล้ามก่อนซิ..." เรเชลตะปบมือของหญิงคนนั้นทันควัน ยังคิดที่เขามีทักษะเรื่องนี้พอสมควร

"อูเหม! หวงเนื่อหวงตัวเสียด้วย แต่ไม่เป็นไร เห็นแก่หน้าตา พี่จะ

บอกให้ หากคิดจะเข้าสาขาจอมทัพในปีนี้ก็ง่าย ๆ นื่องแค่ต้องฆ่าสัตว์อสูรให้ครบหนึ่งร้อยตัวภายในเวลาที่กำหนดเพียงเท่านั้น"

"หา..." เรเชลอ้าปากค้างเล็กน้อย คงตาสีเขียวมรกตของเด็กหนุ่มสลควบ "ฆ่าสัตว์หรือ"

"ใช่ ต้องวาดลวดลายให้เข้าตากรรมการด้วยนะ ไม่เช่นนั้น เจ้าก็จะเป็นเหมือนชายผู้นั้น..." เธอพยักพเอิกหน้าไปทางชายร่างใหญ่หนามิกล้ามเป็นมัด หน้าตาอีกฝ่ายดูคั่นน่ากลัว แต่กำลังถอนใจ "ฆ่าได้ แต่ไม่ผ่าน เขาบอกว่าไม่มีศิลปะในการฆ่า แต่ถ้าไม่ยอมมาเสียเที่ยวเปล่า ก็คงต้องไปเข้าสาขาจอมปราชญ์แทนก่อน"

เรเชลแทบอยากจะยกมือกุมขมับตั้งแต่ก่อนมองชายผู้นั้น เขากล่าวขอบคุณ แล้วเดินเลือนลอยไปหาที่นั่งพัก เรเชลผ่านย่านผู้คนพลุกพล่าน บางคนอ่านหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตาย บางคนแวง่คาบอย่างเอาเป็นเอาตาย บางคนท่องเวทอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เด็กหนุ่มไม่รู้ตัวเลย จนกระทั่งมาหยุดอยู่ละแวกไร้ผู้คน เรเชลจึงทรุดตัวลงนั่งบนเนินหญ้าของสวนอะไรสักอย่าง ซึ่งน่าจะเป็นสวนสาธารณะของอาณาจักร

"ข้าคงไม่อาจเป็นนักดาบได้หรอก ข้าทำไม่ได้..." เรเชลผู้เป็นมังสวิรัตินหลายปีนั่งกอดเข่าและห่อไหล่ในสภาพที่น่าสงสารเหลือเกิน "ข้าฆ่าสัตว์ที่ไม่เคยมีความแค้นต่อกันไม่ได้หรอก"

อันจะกล่าวถึงชีวิตของเรเชล เด็กหนุ่มมีชีวิตเรียบง่ายผิดกับหน้าตาของตน อาชีพดั้งเดิมของเขาคือคั้วเกาลัดขาย มีนิสัยไม่ชอบทำบาปทำกรรม เลยเป็นมังสวิรัตินตั้งแต่จำความได้ ดังนั้นแล้วเรื่องแก้แค้นแทนพ่อ เวลาแม่พูด เขาก็แค่รับปากส่งๆ เพราะรู้ตัวดีว่าไม่อาจทำได้ อย่างว่าแต่ฆ่าใครเลย บาปกรรมสูงสุดที่เขาเคยทำหลังอายุสิบสามปี ก็แค่วางยาถ่ายในเกาลัดให้ไอ้พวกเด็กวัยรุ่นชอบซุกคาบกิน แต่สุดท้ายเขาก็ไปเยี่ยมเจ้าพวคนั้นอยู่ดี เรเชลจึงนึกภาพไม่ออกว่า คนเองนั้นจะกลายเป็นนักรบตามที่แม่ต้องการได้อย่างไร

เด็กหนุ่มนั่งอับจนหนทาง จนหญิงชราแต่งกายสุภาพเดินตรงมา

หาเขา แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบประคบน้ำนิ่งว่า

"เจ้ากำลังมีปัญหาคับข้องใจใช่หรือไม่"

ในตอนนั้นเรเซลจึงได้สติ ซ้อนตามองหญิงชราอย่างสงสัย จากการแต่งกายแล้ว หญิงคนนี้น่าจะเป็นผู้สูงศักดิ์ คงคาดมกริบของเธอ มองเขาด้วยความเฉียบขาดยิ่งนัก

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าการล้างแค้นมีหลายวิธี ไม่จำเป็นต้องฆ่าฟันเพียงอย่างเดียว"

"..." เรเซลอ้าปากค้าง หญิงชราคนนั้นบอกแก่เขาต่อ

"หากเจ้าช่วยชีวิตคนถึงหนึ่งพันคน ก็เท่ากับว่าเจ้าได้ล้างแค้นแล้ว"

ว่าจบ หญิงชราคนนั้นก็เดินจากเขาไปเลย เรเซลยังนั่งงุ่มง่ามอยู่ตรงนั้น ก่อนระลึกได้ว่านี่อาจจะเป็นปรัชญาการแก้แค้นฉบับชาวลาเซเรีย (ผู้ที่จบจากมหาวิทยาลัยลาเซเรียส่วนมากต่อต้านการฆ่าฟัน) ฉบับล้นเขารู้สึกเหมือนท้องฟ้าเปิดและมีแสงสว่างจ้าส่องมาทางเขา

เรเซลเฝ้าแต่คิดถึงคำพูดว่า 'การช่วยชีวิตคนครบหนึ่งพันคน เท่ากับได้แก้แค้น' แม่ของเขาบอกว่าให้ไปเรียนเพื่อแก้แค้น แต่ไม่ได้บอกให้ไปฆ่าใครนี่

โอ้! นี่หรือสวรรค์กำลังชี้แนวทางแก่เขาอยู่กัน

"โอ้! ข้าเข้าใจแล้วขอรับ ขอบคุณท่านมาก!"

เด็กหนุ่มร้องเสียงดัง หน้าตาแจ่มชื่นขึ้นทันควัน ก่อนจะวิ่งจากที่ตรงนั้นกลับไปยังที่พักชั่วคราวของคนอย่างว่องไว ไม่ทันสนใจว่ามีหญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง แต่งกายเป็นผู้ร่าเริงมากดี วิ่งตรงมายังหญิงชราคนนั้น พร้อมร้องว่า

"ท่านยายเจ้าคะ! ท่านจะหนีออกมาแบบนี้ไม่ได้นะเจ้าคะ รีบกลับคุกหาสนับกับข้าเร็ว"

"เจ้ากำลังมีปัญหาคับข้องใจใช่หรือไม่"

"ท่านยายเจ้าคะ! ข้าเป็นหลานของท่านนะเจ้าคะ และปัญหาเดียวในชีวิตข้าก็คือท่านเนี่ยแหละเจ้าคะ รีบกลับไปรับยาตามเวลาเถอะ"

หญิงวัยกลางคนเอ่ยเช่นนั้น แล้วรีบร้อนรูงหญิงชราออกจากที่ตรงนั้นไป กวาดตามองซ้ายมองขวาแล้วถอนใจ หวังว่ายายที่สติไม่ดีของเธอจะไม่สร้างความเคืองร้อนให้ใครนะ เพราะยายชอบพริ้วเพื่อคนเดียวอยู่เรื่อย แต่คงไม่มีใครโง่พอจะเชื่อหรือ...กระมัง

เรเชลคว้าเอาตุ๊กต้ามังกรมาถือทันทีที่ถึงห้อง คงหน้าของเด็กหนุ่มยินดียิ่งยิ่งยวด นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าจู่ๆ จะมีคนมอบทางออกให้แก่เขา เด็กหนุ่มพึมพำกับตนเองว่า

"หากข้าจะรักษาคณให้ครบหนึ่งพันคน ข้าก็ต้องเป็นจอมยา" เรเชลกดปุ่มแดง จากนั้นเลื่อนไปกดเลือกเข้ารับการทดสอบเป็นจอมยา

วิธีการแก้แค้นนี้ช่างคึกคัก หากเขาทำได้ รับรองว่าท่านแม่จะต้องยินดีปรีดาเป็นแน่แท้!

"ยินดีต้อนรับว่าที่จอมยาคนต่อไปขอรับ"

เจ้าตุ๊กตาคันนี่ก็น่าเอ็นดูเหลือเกิน (?) มันแผดเสียงแหลม ก่อนจะระเบิดบนมือเรเชล กลุ่มควันสีชมพูจากตัวมันพุ่งคลบ ทำให้เด็กหนุ่มไอโซลๆ ก่อนจะเปิดตาขึ้น เห็นว่าห้องพักรอของตนเปลี่ยนไปในพริบตา

ที่แท้เจ้าตุ๊กตาคันนี่เป็นสื่อผ่านตรรกะชนิดหนึ่ง เมื่อกรอกข้อมูลว่าเขาต้องการสอบเข้าสาขาไหน ห้องพักรอจะกลายเป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการเข้าสอบสาขานั้น ตอนนี้ดูหนังสือที่เคยว่างเปล่ามีหนังสือเกี่ยวกับสมุนไพร การรักษาคันตัน และอีกมากมายที่เด็กหนุ่มควรจะรู้ก่อนสอบเข้าอยู่เต็ม มีหน้าซ้ายยังจัดเตรียมเครื่องเขียนให้อีกต่างหาก สมแล้วที่เป็นมหาวิทยาลัยแห่งแผ่นดิน ช่างให้ความสำคัญแก่การศึกษาเหนือสิ่งอื่นใด

เรเชลมองโต๊ะอ่านหนังสือชั่วคราว มีคู่มือเล่มหนึ่งวางอยู่ มีคำเขียนแปะบนปกว่า 'กฎและกติกากการสอบเข้าสาขาจอมยาแห่งมหาวิทยาลัยลาเซเรีย' เรเชลหยิบมันขึ้นมาเปิดอ่าน ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นอับจนหนทางอีกระลอก

การสอบเข้าสาขาจอมยา

1. หาสมุนไพรที่มีค่ามาหนึ่งกำมือ
 2. หาผู้ช่วยในการศึกษาและทำภารกิจมาหนึ่งคน
 3. หาสัตว์คู่ใจหนึ่งตัว
- 'สมุนไพร ผู้ช่วย และสัตว์คู่ใจ'

เรเซลเอาหัวโขกโต๊ะเขียนหนังสือคังโป๊ก! เขาไม่ได้เตรียมตัวมาสอบเข้าสาขาจอมยา คังนั้นเรื่องพวกนี้ล้วนอยู่เหนือความคาดหมาย เรเซลไม่อาจหาสามอย่างนี้มาได้ เขาทบทวนตนเองแล้วพบว่า

"สมุนไพรที่ขำรู้จักก็มีแต่หัวหอม กระเทียม ต้นหอม และของพื้นบ้านทั้งนั้น ข้าจะหาสมุนไพรที่มีค่ามาให้เขาจากไหนกัน สัตว์คู่ใจอีก และที่สำคัญ..."

ดวงตาสีเขียวมรกตของเรเซลเหลือบมองข้อที่สอง 'ผู้ช่วยในการศึกษากระนั้นหรือ' เขายกมือเกาหัว

"...ข้าจะหาใครมาเป็นผู้ช่วยข้ากันเล่า"

การแก้แค้นฉบับเรเซลยังคงต้องเจออุปสรรคอีกนานัปการ แต่นั่นก็คือจุดเริ่มต้นของมหาจอมยาที่เก่งกาจที่สุดของทวีปแอนตาเนีย

2

ตัวนำโชค

จ๊อกกก!

เสียงท้อของเรเซลร้องดังขึ้นในห้องกว้าง ขณะที่ดวงคาถุ่งาม สีเขียวมรกตของเขายังจคจ่อกับตัวหนังสือ ซึ่งมันไม่มีทางเข้าหัวเขาเลย ในเมื่อเด็กหนุ่มอยู่ในสภาวะโหยหาอาหารอย่างรุนแรง

เรเซลไม่ได้เอาเงินมาจากบ้าน และมหาวิทยาลัยก็ไม่มีค่าอาหาร ให้คนที่ยังไม่ได้เข้าศึกษาค่วย ถึงจะยอมมอบค่าเดินทางให้ก็ตาม เรเซล คิดแล้วก็เข้าใจทางนั้นอยู่หรอกระ ให้ที่อยู่และอุปกรณ์มาครบครัน หาก ยังหาข้าวกินเองไม่ได้ ก็อย่าหวังว่าจะเรียนรอดเลย

ตอนแรกนั้นเด็กหนุ่มมีความคิดว่า อยู่แต่ในห้อง ไม่ออกไปมอง อาหารที่ขายข้างทางก็คงหิวไม่มาก แต่ตอนนี้เรเซลเริ่มคิดว่า ออกไปใช้ หน้าตาหาอาหารก็คงดีไม่น้อย เขาเดินกุ่มท้อมที่ร้องประท้วงไม่หยุด ก้าว เดินออกไปตามทางเรื่อยๆ ก่อนจะถอนใจยาว เพราะสุดท้ายแล้ว หนึ่งหน้า ก็ไม่หนาพอจะขอกินเปล่าอยู่ดี

"เจ้ากำลังมีปัญหาชีวิตใช่หรือไม่"

มาอีกแล้ว เสียงถามเดิม ฟังคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด เรเซลหัน

มาก็เห็นหญิงแก่คนเดิม เพิ่มเติมคือสัตว์ตัวน้อยที่พยายามคืบคลานจากมือ
เหยี่ยวๆ ของหญิงชรา เจ้าตัวนั้นมีหางเป็นพวง หน้าตาบ้องแบริ้วน่าเอ็นดู
จุมูกสีชมพูฟูฟุดพิคคุน่ารัก

เรเซลจำได้ว่ามันชื่อ 'ชูการ์' สัตว์ที่เคยเป็นกระแส 'ชูการ์ฟีเวอร์'
เมื่อสิบกว่าปีก่อน นักเพาะพันธุ์สัตว์พบมัน แล้วนำมาคัดแต่งพันธุกรรม
อย่างไรก็ไม่อาจทราบได้ นอกจากจะทำให้มันน่ารักน่าเอ็นดูขึ้นแล้ว ยัง
แพร่พันธุ์เร็วมาก และเพราะหน้าตามันน่ารักเช่นนี้แหละ เหล่าคนรักสัตว์
ทั่วบ้านทั่วอาณาจักรถึงได้แห่กันเลี้ยง เพาะพันธุ์ออกมาขายมากมาย

จากนั้นกรรมเวรก็บังเกิด เมื่อเจ้าตัวพวกนี้กินแทบทุกอย่าง แถม
ออกลูกออกหลานเร็วมาก ไม่ทันไรเหล่าชาวบ้านก็เลี้ยงต่อไม่ไหว พอเลี้ยง
ไม่ไหว พวกเขาก็นำไปปล่อยป่า พอเข้าป่าพวกมันก็ไปยึดครองป่า และ
ด้วยชูการ์กินแทบทุกอย่าง พวกมันเลยทำเอาระบบนิเวศในป่าเสียหาย
หนักที่ออกไปตามพื้นที่เข้าข่ายสูญพันธุ์ สุดท้ายพวกนักเพาะพันธุ์ก็ต้องเร่ง
ออกล่ามันเป็นการใหญ่ พวกเขาจัดระเบียบเช่นไร เรเซลก็ไม่อาจทราบ
ได้ แต่ในปัจจุบันประชากรชูการ์ก็มีมากที่สุดในดินแดนแห่งนี้ ตั้งแต่ใน
ป่า ในท่อ ในบ้านเรือน เรียกได้ว่ามีพวกมันอยู่ทุกที่ แถมขึ้นแทนเป็นศัตรู
อันดับหนึ่งของวงการเกษตรกรรมแทนที่หนูแล้วเรียบร้อย

"นี่ให้เจ้า..." แล้วเจ้าชูการ์น่ารักน่าชังตัวนั้นก็ถูกยัดใส่มือของเรเซล
"มันจะนำโชคดีมากสู่ตัวเจ้า"

"โอ้! ขอบคุณขอรับ"

เรเซลรับมา มองหญิงชราที่เดินจากไปอย่างงุนงง ก่อนจะมอง
ชูการ์ตัวน้อยในมือ มันยังพยายามคืบคลานอยู่นั่นแหละ ขนฟูฟ่องสีเทาเกือบ
ขาวของมันคดคับจุมูกสีชมพูระเรื่อ คาคำขลับราวกับลูกบิด ท่าทาง
น่าเอ็นดูยิ่งนัก แต่ก็มิให้เห็นกันกลาดเกลื่อน

เรเซลคิดไม่ออกเลยว่า...เจ้าตัวนี้จะนำโชคมาให้เขาได้อย่างไร

"นี่เจ้า..."

เสียงหวานติดหัวนคังจากด้านหลัง ทำให้เรเซลหันไปมอง เพียง

พบสบดวงตาสีเขียวมรกตงดงามของเด็กหนุ่มผมแดง หญิงวัยกลางคนในชุดขนชั้นสูงที่หอบข้าวของพะรุงพะรังก็แทบจะทิ้งของในมือทั้งหมด เธอยกมือทาบอกแล้วเปลี่ยนเป็นเสียงหวาน

"นี่พ่อหนุ่ม เห็นหญิงชราใส่ชุดสีน้ำเงินไข่มุกผ่านมาแถวนี้หรือไม่จะ"

"อ้อ..." เรเชลชี้ไปยังทางที่หญิงชราผู้ให้ชุกการิเดินจากไป ก่อนจะยิ้มเป็นมิตร "ทางนั้นขอรับ"

"ขอปิจจะพอรูปร่าง เ้านี้ เป็นของตอบแทนจากข้านะ..." หญิงคนนั้นผลักถุงบางอย่างให้เรเชล ก่อนจะขยาดหวานแล้วรีบวิ่งไปทางนั้น "อิ๊! หล่อจัง ท่านยาย! รอข้าด้วยเจ้าค่ะ!"

เรเชลกะพริบตาปริบๆ มองตามแผ่นหลังของสตรีตัวมอวบผู้นั้น ก่อนจะก้มลงแหวกฝูงคน แล้วยกยืมในทันควัน เมื่อเห็นขนมแป้งสาโลบน้ำผึ้ง ซึ่งมากพอจะกินจนจุตตาย เป็นของแพงเสียด้วย เขามองชุกการิในมือ มันมองเขาคาแป้ว เด็กหนุ่มยัยหัวมันอย่างออกไม่อยู่แล้วว่า

"ท่านเป็นคือนำโชค"

อีกด้านหนึ่ง

"ท่านยายเจ้าค่ะ! เดินหนีข้ามาแบบนี้ก็แย่นะสิเจ้าค่ะ!" หญิงวัยกลางคนร้อง

"เจ้ากำลังมีปัญหาชีวิตใช่ไหม" หญิงชราว่า ก่อนจะยื่นชุกการิตัวใหม่ที่เพิ่งจับได้ให้อีกฝ่าย "นี่ให้เจ้า มันจะนำโชคดีมากเจ้า"

"ท่านยายอย่าทารุณสัตว์สิเจ้าค่ะ! แล้วเทียวแจกชุกการิให้คนนั้นที่คนนี้ที่ก็ไม่คืนะเจ้าค่ะ!!!"

ถึงจะพูตไปเช่นนั้น แต่หญิงวัยกลางคนก็ยังคิดว่า คงไม่มีใครโง่พอจะรับไปเลี้ยงจริงจิงหรือ...กระมัง

"ข้าว่าข้าได้สัตว์คู่กายแล้วนะ..." เรเชลว่า พร้อมมองชุกการิตัวน้อยมันทะแะเสียวขนมอยุ่ในกล่องที่เขาหาได้จากข้างถังขยะ "ที่เหลือก็แค่

สมุนไพรกับผู้ช่วย พวกผู้ช่วยก็คงหายาก เราไปหาสมุนไพรกันก่อนดีกว่าไหม อืม..."

มือขาวเรียวของเรเซลเอื้อมไปจับร่างปุกปุยนั้นมานอนหงาย ก่อนจะแหวกขนคุเทศ เจ้าสัตว์ตัวน้อยร้องประท้วงจ๊ิกๆ!

"ท่านเป็นคัวเมีย จันท้าขอตั้งชื่อให้ท่านว่าไอรินแล้วกัน เช่นนั้นแล้วท่านไอริน เคียวพรงนี้เราไปหาสมุนไพรกันเนอะ จากข้อความในหนังสือเขาบอกว่าสมุนไพรบางชนิดจะต้องไปหาตั้งแต่เช้ามีด พรงนี้เราคืนแต่เช้ากันเถอะ"

เรเซลเลื่อนข้อนิ้วไปตามขนค้านหลังอันอ่อนนุ่มของเจ้าชุกกริ มันทำท่าเคลิบเคลิ้ม ขดตัวนอนอย่างสบายใจในทางเกงในคัวเก่าๆ ที่เด็กหนุ่มเอามาปูให้มันนอน

'เขาบอกว่า หากให้สัตว์เลี้ยงนอนในที่ที่มีกลิ่นของเรา มันจะเชื่อใจ'

เรเซลนึกถึงเรื่องราวของตนเองอย่างเหม่อลอย จะว่าไปคัวเขานี้ก็โชคคิดหลายประการ ทั้งมีคนแนะนำวิธีการแก้แค้นที่เหมาะสมกับตัวเขา(?) ทั้งมีคนมอบสัตว์คู่ใจและอาหารให้อีก(?) สงสัยว่าเทพแห่งโชคชะตาคงต้องการช่วยให้เขาสำเร็จมรรคผลในทางนี้

คังนั้นเขาจะลองมุ่งไปให้สุดทางก็แล้วกัน

ถึงแม้เรเซลจะไม่รู้ว่า ทางข้างหน้าจะต้องเจอกับอะไรบ้างก็ตาม

เช้ามีคันท่อม่า เรเซลตื่นมาจับไอรินอาบน้ำ ทำให้เขม่าค้ำและคราบเปื้อนบนตัวมันหายไป เจ้าชุกกริก็ทั้งกั๊กทั้งขุ่น ตามประสาพวกไม่ชอบน้ำ แต่ไม่ซำมันก็จำยอมสยบ เพราะมีเรียวแรงน้อยนิดกว่า

ฝ่ายเรเซล ก็เห็นว่าเจ้าตัวนี้ยังเล็กมาก แต่เขาจะหาพ่อแม่ให้มันก็คงไม่ทันเสียแล้ว ชะรอยว่าเรเซลจะต้องรับผิดชอบชีวิตเจ้าสัตว์ตัวนี้เอง

เขาเช็ดตัวมันแล้วว่าเสียงนุ่ม "ไม่ต้องกลัวนะ ข้าจะเลี้ยงท่านให้ดีที่สุด"

เจ้าตัวน้อยขำเลี้งค้อน ประสาว่าจะเลี้งให้คืออะไร ถึงนำมา
อาบน้ำจนหนาวไปทั้งตัวแบบนี้ เรเซลเอามันใส่กล่อง ก่อนจะเดินออกจาก
ที่พักตั้งแต่ตะวันยังไม่ขึ้น เขามองชายวัยกลางคนที่นั่งหลับอยู่ ชายคนนี้
เป็นคนเฝ้าหอ จัดการกับพวกว่่าที่นักศึกษามีปัญหา และคอยทำความ
สะอาดลานกว้าง อยู่มาได้แคว้นแรก เรเซลเห็นเขาเหวี่ยงผู้เข้าสอบสาขา
จอมทัพออกไปสามคน จอมเวทอีกสี่คน คบหัวผู้เข้าสมัครสาขาจอมปราษฎ์
อีกหนึ่งคน เรเซลจึงไม่ยากเลี้งเป็นผู้เข้าสอบสาขาจอมยาคนแรกที่โดน
เล่นงาน

"ท่านลุงขอรับ" มือหนึ่งของเรเซลถือกล่องเข้าเวย อีกมือเขย่าแขน
ลุง ทำให้อีกคนสะดุ้งน้อยๆ ค่อยๆ ส้มตาเลอะๆ ตามองเขา คาปรือ "ท่าน
พอทราบหรือไม่ ว่าพวกผู้สอบจอมยามักจะไปหาสมุนไพรกันที่ไหน"

"เอ่อ..." ลุงคนนั้นเคี้ยวน้ำลายแฉะๆ ยกมือขยี้ตา แล้วเช็คขี้ตากับ
เสื้อตัวเอง "เจ้าต้องนั่งรถไฟสายแดงไปจนสุด เดินทางสู่ 'ป่ากระซก
วิญญาณ' ในนั้นแหละ..."

"โอ้ ขอบคุณขอรับ" เรเซลเดินจากไปทันที ไม่ทันได้ฟังประโยค
ต่อไป

"จะมีสัตว์อสูรมากมายอยู่ชายป่า เอาไว้ฝึกมือตอนสอบเข้าสาขา
จอมทัพ ส่วนป่าข้างๆ กันเขาเรียกว่า 'ป่าพันไพร' มีสมุนไพรนับพันชนิด
หาดีๆ ก็จะมี...อ้าว! หายไปไหนแล้วละ"

ดวงคาปรือของชายคนนั้นมองความว่างเปล่าตรงหน้า ก่อนจะพุด
จิมงำกับตัวเอง

"สงสัยข้าจะฝันไปกระมัง นอนต่อดีกว่า คร่อกกก!"

3

ปากระชากวินญาณ

เรเซลอ่านหนังสืออยู่บนรถไฟสายสีแดง มันเป็นรถไฟออกตาม
เวลาที่จับเคลื่อนควยพลังเวท ดังนั้นแล้วจึงไม่มีคนขับ

รอบข้างเรเซลมีผู้เตรียมเข้าสอบอยู่เต็มไปหมด บ้างถือคาน บ้างถือตำรายาแบบเขา แต่เพราะเรเซลเป็นพวกที่ไม่ค่อยสนใจอะไรนอกจากตัวเองเป็นทุนเดิม มีหน้าซำยังมีสมาธิดีและแน่วแน่ เขาจึงไม่ได้ยินสิ่งที่คนรอบข้างเอ่ย

"ข้าจะฟาดฟันศัตรูอสูรให้หมดปากระชากวินญาณเลย!"

"เขารวากันว่าสมุนไพรมีค่ามักจะอยู่ที่กลางหุบเขาพันไพร เราไปเลือกหาที่นั่นกันเถอะ!"

แน่นอนว่า บทสนทนาประเภทนี้ย่อมไม่เข้าหูเรเซลแต่ประการใด

"ขอโทษนะ..." เสียงหวานใสกังขึ้น เรเซลยังไม่รู้ตัว "ข้าขอนั่งควยคนใดหรือไม่"

ความเจียบปกคลุมพื้นที่ และเรเซลยังคงไม่รู้ตัว เขากำลังพยายามจำภาพสมุนไพรหายากชนิดหนึ่ง เมื่อมือขาวของเด็กสาวดึงหนังสือไปจากมือเขา เด็กหนุ่มจึงคล้ายจะรู้สึกตัว

"หือ?" เขาทำหน้างุนงงใส่เด็กสาวหน้าตาแสนสวยคนนั้น คงคา
สีม่วงอมชมพูของเธอมองเขา ก่อนจะมองกล่องใส่ตัวชูการ์ของเขาแล้วว่า

"หากข้าพชนั่งด้วยคน เจ้าจะรังเกียจหรือไม่"

"อ้อ..." เรเชลเริ่มรู้สึกตัว รับหนังสือคืนจากเธอแล้วหยิบกล่องใส่
ชูการ์มาวางไว้บนตัก เขาได้ยินเสียงเจ้าตัวเล็กที่อยู่ด้านในกำลังเพียรแหก
กล่องอย่างชัดเจน "เชิญขอรับ"

แล้วเขาก็ก้มหน้าก้มตาจ่อกับหนังสือในมือต่อไป ไม่ได้มองเลย
ว่าเพิ่งได้พูดคุยกับเด็กสาวที่สวยที่สุดในโบสถ์ ท่ามกลางสายตาของทุกคน
ที่มองเด็กหนุ่มรูปงามเกินพรรณนา กับเด็กสาวโฉมสะคราญนั่งด้วยกัน

เมื่อถึงที่หมาย เรเชลก็หยัดกายลุก อุ้มกล่องชูการ์แล้วเดินออกไป
เขากวาดตามองหาป้ายบอกทางไปหุบเขากระซางวิญญาณ มองคนถือ
คานทั้งหลายเดินไปทางเดียวกับเขา แล้วเข้าใจไปเองว่าคนพวกนี้บางส่วน
คงไปพยายามรักษาตัวเองระหว่างฝึกซ้อมกระมัง เพราะดูท่าปากระซาง
วิญญาณจะมีสมุนไพรมาก

ระหว่างเรเชลเดินผ่านหมู่บ้านเล็กๆ อันเป็นทางผ่านไปยังหุบเขา
กระซางวิญญาณนั้น เจ้าตัวชูการ์ที่อยู่ในกล่องก็คล้ายจะรู้ถึงทางหนีที่ไล่
จึงตะกุยกล่องกระดากจนขาด แล้วมุดออกทางช่องเล็กๆ นั้นอย่างรวดเร็ว
เรเชลหันมองก่อนจะร้องลั่น

"เดี๋ยวลี! ท่านไอริน! ท่านจะไปไหนนะขอรับ!?"

เรเชลเร่งวิ่งตามตัวนำโชคของตนเอง ชูการ์ไม่ใช่สัตว์ที่วิ่งไวที่สุด
แต่มันก็ไวกว่าเขา แม้จะตัวเล็กกระจริด

พอรู้สึกได้ถึงทุ่งหญ้าและอิสรเสรี ไอรินก็วิ่งหนีอย่างเอาเป็น
เอาตาย มันไปมุดกองท่อนฟืนที่ชาวบ้านนำมาสุม และบนท่อนฟืนเหล่านั้น
ก็มีเด็กสาวคนหนึ่งถูกมัดเอาไว้กับเสา

แต่แน่นอนว่า เรเชลที่ไม่เคยสนใจอะไรนอกจากเรื่องของตัวเอง
ก็มองแค่สัตว์นำโชคของตนวิ่งเข้าไปในนั้นและเหล่าชาวบ้านที่กำลังจะ
จุดไฟเผากองฟืนนั้น...

"เดี๋ยว! ช้าก่อน!!!" เรเซลร้องลั่น หูตาเหลือกเมื่อคิดว่าไอรินจะถูกอย่างสด

เด็กสาวที่กำลังจะถูกเผาทั้งเป็นซ้อนตามอง เห็นเด็กหนุ่มผมแดง นัยน์ตาสีเขียวมรกตที่รูปร่างมจนไม่อาจทราบว่าเป็นชายหรือหญิงร้องไวยวาย แววตาของเธอพลันเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เรเซลเร่งเอาตัวบังคบเพลิงของชาวบ้านที่กำลังจะยื่นไปหากองฟืน

"ถึงจะเล็ก แต่ก็มีชีวิตนะขอรับ! ข้ารู้ว่าท่านเกลียดนาง! แต่ได้โปรดละเว้นนางด้วย!"

ชูการิเป็นศัตรูคู่อาฆาตของชาวไร่ชาวนา พวกมันจึงถูกฆ่าเป็นจำนวนมาก แต่นี่คือชูการิของเขา เรเซลยอมให้มันถูกฆ่าไม่ได้เด็ดขาด!

ทั้งนี้ทั้งนั้น คำพูดของเรเซลทำให้เหล่าชาวบ้านรวมทั้งเด็กสาวที่จะถูกเผาเปลี่ยนสีหน้า ชายวัยกลางคนที่เป็นหัวใจของหมู่บ้านเร่งควากใส่ด้วยความเคียดแค้น

"หลีกไป! เจ้าไม่รู้ว่านางทำอะไรไว้กับหมู่บ้านของเราบ้าง!!!"

'ท่านไอรินไปทำอะไรไว้หว่า' เรเซลอดคิดไม่ได้ สงสัยว่าชูการิของเขาและครอบครัวของมันอาจจะเคยยกพวกมากัดกินผลผลิตของคนพวกนี้ ก่อนจะใจแตกหนีเข้าเขตเมืองก็เป็นได้

"ถึงนางจะเคยทำเรื่องร้ายแรง! แต่ต่อไปนี้ข้าจะรับผิดชอบชีวิตนางเองขอรับ! จะไม่ยอมให้นางไปทำร้ายพวกท่านอีกแน่นอน! ได้โปรดไว้ชีวิตนางด้วยเถอะขอรับ!!!"

"แล้วถ้าหากนางไปทำร้ายผู้อื่นอีกเล่า!" คนหนึ่งตะโกนถามเจ้าของเสียงอื่นๆ เลยสนับสนุนตาม

"ใช่ๆ! ข้าว่าเราฆ่านางเสียตั้งแต่ตอนนี้! อย่าให้นางไปทำร้ายผู้อื่นอีกเลย!"

"ใช่แล้ว! พวกเราจุดไฟผ่านางกันเถอะ!!!"

'โถ จิตใจคนสมัยนี้อ่ามเหิดยิ่งนัก แค่ชูการิตัวเดียวก็ฆ่าได้ลงคอ' เรเซลได้แต่ร้องโหยหวนในใจ ก่อนจะว่าต่อ

"ข้าจะดูแลไม่ให้นางไปทำร้ายผู้อื่นแน่นอน ได้โปรดไว้ชีวิตนางด้วยเถิดขอรับ!"

แล้วเขาก็คุกเข่าขอร้องเหล่าชาวบ้าน ผู้นำมองเด็กหนุ่มตรงหน้าเล็กน้อย รูปลักษณะเจ้าตัวไม่ธรรมดา ยอมก้มหัวขอชีวิตผู้อื่นเช่นนี้แปลว่ามีคุณธรรมสูงส่ง อาจมีศิษนาคนำราบเด็กสาวคนนี้ได้ ความจริงพวกเขาก็ไม่อยากฆ่าคน และแค่เด็กสาวเจ้าปัญหาคณนี้ออกจากหมู่บ้านไป ล้วนเป็นเรื่องน่ายินดี

"ก็ได้!..." เขาเอ่ยเสียงคังก้อง เรเชลเงยหน้าทันควัน "จากนี้ไปเจ้าต้องรับผิดชอบชีวิตนาง และห้ามพานางกลับมาเหยียบที่หมู่บ้านนี้อีก! เข้าใจหรือไม่!"

"ขอรับ ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!" เรเชลยิ้มหวานยินดีอย่างคงามราวกับดอกไม้บาน ความงามของเขาจุดประกายความเอ็นดูขึ้นมาในใจเหล่าชาวบ้าน ต่างก็พยักหน้าแล้วเร่งแยกย้ายกันไปทำมาหากินตามเดิม

พอชาวบ้านแยกย้ายกันไปหมดแล้ว เรเชลพลันถอนใจ หันมายังกองฟืนแล้วเริ่มรื้อค้น เจอไอรินตัวสั่นนั่งกอดอยู่ในซอกฟืนเหล่านั้น ชูการ์เป็นสัตว์ฉลาดเฉลียว ฟังคำมนุษย์รู้เรื่อง จึงรู้ว่าเมื่อครู่มันเกือบตาย และเด็กหนุ่มก็ช่วยเอาไว้ ดังนั้นจึงยอมรับเรเชลเป็นนายแต่โดยดี

ครั้นเด็กหนุ่มยื่นมือมาหามัน ไอรินก็กระโดดเกาะมือเขาเนียนนั้น เรเชลเอาแก้มถูกับแผ่นหลังของมันอย่างใจหาย

"ท่านไอริน! เกือบไปแล้วนะขอรับ! จากนี้ไปห้ามห่างข้าอีก ตกลงหรือไม่"

ไอรินแลบลิ้นสีชมพูเล็กน้อยเจ้านายอย่างรักดี เรเชลหยักคางลูกก่อนจะเดินจากไปพร้อมพึมพำเสียงนุ่ม ไม่สนใจมองเด็กสาวที่ยังถูกจับมัดอยู่บนกองฟืนเลย

"คูลี เล่นชนจนชนะอีกแล้ว ข้าต้องอาบน้ำให้ท่านใหม่แล้วนะท่านไอริน"

คนที่ถูกทิ้งไว้รู้สึกเหลือเชื่อ เด็กสาวมองเด็กหนุ่มปริศนาที่เดิน

จากไปโดยไม่แยแสเธอ จะบอกว่าเขาไม่เห็น เธอก็เชื่อไม่ลง เขาเห็น แต่ไม่สนใจต่างหาก เพราะสิ่งที่เขาสนใจแต่ชุกการิตัวนั้น และคำพูดพวกนั้นก็คงพูดเพื่อสัตร์เลี้ยงของคนเช่นกัน เมื่อคิดได้ดังนี้ เด็กสาวจึงแผดเสียงเสียดังลั่น

"นี่เจ้าจะไม่สนใจข้าหน่อยหรือ!"

"จากนี้ไปท่านต้องไม่คือ ไม่หนีไปจากข้าอีกนะท่านไอริน" เรเซลสั่งสอนแต่ชุกการิตัวของตน พลังเดินไปเรื่อยๆ

"นี่!" คราวนี้เด็กสาวปรศนากระหึบเท้าด้วยความโกรธ "ข้าพูดกับเจ้าอยู่นะไอ้หัวแดง!!! กลับมาปล่อยข้าเดี๋ยวนี้เลย!!!"

"เรารีบไปหาสมุนไพรแล้วหาข้าวกินกันดีกว่าเนอะ ไม่รู้ว่าเป็นป้าจะมีของป้าอะไรให้เก็บกินบ้าง"

แล้วเรเซลก็เดินจากไป เด็กสาวมองเขาก่อนอ้าปากค้าง พลังคิดว่า 'ไอ้หมอนั่น หากมันไม่ได้มีโลกส่วนตัวสูง ก็คงเป็นมนุษย์หลายมิติแน่ๆ คนทั่วไปใครกันที่จะทำหุทวนลมได้ขนาดนี้'

"ช่วยไม่ได้..." เธอถอนใจแรง ก่อนจะหยิบมีดสั้นที่แอบเอาไว้ คัดเชือกด้วยตนเอง มือเล็กกุมข้อมือขาวเนียนของคนไว้ มองแผ่นหลังของเด็กหนุ่มคนนั้นที่ไปไกลขึ้นเรื่อยๆ แล้วพึมพำ "เจ้าช่วยข้าเอาไว้ ถึงไม่ตั้งใจก็เถอะ แต่ก็น่าจะมีบุญคุณกับข้า"

เด็กสาวไม่ใช่พวกชอบคิดค่างใคร ดังนั้นเธอจะช่วยเขาเพื่อตอบแทนก็แล้วกัน

เรเซลกำลังเดินไปหาสมุนไพร

"ย้ากกก! เจ้าสัตว์อสูร!!!"

"ตายซะเถอะ!!!"

เขาเดินลึกลงไปในหุบเขา ไม่สนใจเสียงการต่อสู้รอบข้าง และเดินลึกลงไปเรื่อยๆ ครั้นสัตว์อสูรจะกินเขา พวกที่ฝึกเป็นจอมทัพก็โห่ตะยานมาต่อสู้อย่างกระหยาเลือด ครั้นสัตว์อสูรแยกเงี้ยวโฮกใส่เขาอีก

ก็จะมีนักรบปรี่มาฆ่ามัน (เรเชล : ไม่ต้องฆ่าก็ได้ขอรับ แค่ว่าให้มันกลัวก็พอ) และพอพวกมันมาเป็นฝูง นักรบก็แห่มาเป็นฝูงเช่นกัน ต่างกระเหี้ยนกระหือรือในการฆ่าศัตรูอสูรยัณห์ จนเรเชลอดสงสัยไม่ได้ว่า ระหว่างนักรบที่ปรากฏตัวอย่างองอาจเพื่อปกป้องเขา กับศัตรูอสูรที่แยกเดี่ยวโหดพวกนั้น ฝ่ายไหนจะป่าเถื่อนกว่ากัน แม้เรเชลจะนึกชมว่าพวกนักรบที่มาช่วยเขาช่างน้ำใจงามเหลือเกินก็เถอะ

เด็กหนุ่มอยู่รอดอย่างสวัสดิคีมีชัยไปจนถึงกลางป่า เพราะศัตรูอสูรมีแค่ตรงชายป่า เมื่อเข้าไปในป่าลึก เรเชลก็เห็นแค่นกบินขึ้นๆ และต้นไม้สีน้ำตาลแห้ง ที่บางมีเงาร่างคล้ายกรงเล็บของผีตายโหง

สิ่งที่อยู่กลางป่าแห่งนี้ แม้แต่ศัตรูอสูรยังไม่กล้าเข้ามาใกล้...

ไอรินตัวลั่นนังง ชุกหน้าอย่างเอาเป็นเอาตายในกระเป๋าสื่อของเจ้านาย ฝ่ายเรเชลกวาดตามองไปโดยรอบ ก่อนจะเกาหัวเมื่อไม่เห็นสมุนไพรที่ต้องการเลยสักคน ส่วนต้นไม้ดูเหมือนสมุนไพรยิ่งไม่มีเข้าไปใหญ่ เขาจะทำเช่นไรดีเล่า

"คุณนั่นสิ คนเป็น"

"หลงเข้ามาหรือเปล่า"

"มันกล้าหรือว่าบ้ากันแน่"

"ได้มันออกไป! มันกำลังจะเดินไปเหยียบหน้าข้าอยู่แล้ว!"

"โห..." ด้านบนของต้นไม้ใหญ่ปรากฏร่างของเด็กสาวคนหนึ่ง เธอมีเส้นผมสีน้ำตาลและดวงตาสีฟ้าเข้ม กำลังทอดตามองผู้ช่วยชีวิตด้วยสายตาเหนือธรรมชาติ เพราะเธอแลเห็นควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นมาจากดินในทุกทิศทาง ริมฝีปากสีแดงของเธอขยับยิ้มอย่างสนใจ "ที่นี่มีวิญญาณร้ายอยู่เต็มไปหมดเลย แล้วเจ้าเชื้อบื้อคนนี้จะรอดออกไปได้ยังไงกัน หือ"

ดวงตาสีฟ้าเข้มของเด็กสาวหรือลิ่ง เมื่อเห็นเงาหนึ่งก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง การประทุษร้ายของวิญญาณร้ายก็คือการทำร้ายทางวิญญาณ และเงานั้นก็กำลังจะบีบคอเด็กหนุ่มผมแดง

เธอขยับตัวในทันที...

4

ความสามารถพิเศษของเรเซล

เรเซลรู้สึกเหมือนมีไอเย็นเยเยือกอยู่ด้านหลัง จึงหันไปมอง
ประจวบเหมาะที่กับเงาคำตะมึนนั้นทางกรงเล็บเข้าไป ครั้นสบดวงตา
คุร่ายสีแสดฉาน เด็กหนุ่มก็แข็งค้าง รู้สึกเหมือนขาสั่นพ้ๆ ทำตัวไม่ถูก
จึงโค้งตัวให้เข้าสิ่งนั้นอย่างสุภาพ ทำเอาบรรยากาศสงบในพริบตา

"สวัสดีครับ"

"..."

คนที่อยู่บนต้นไม้ชะงักตัวทันใด เธอมองเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ต่อหน้า
วิญญาณร้าย ก่อนจะร้องในใจ 'เห็นวิญญาณ!? ไฉ่หมอนั้นมองเห็น
วิญญาณได้หรือ!'

"พวกท่านเป็นใครหรือครับ" เรเซลเอ่ยถาม พร้อมกับกวาดตา
มองเงาของวิญญาณนั้นร้อยที่สามัคคีกันเงยบกริบ แม้แต่เงาคำเมื่อครู่ก็
กลับกลายเป็นร่างโปร่งแสงราวกับหมอก และมองเขาอย่างเหลือเชื่อ

"เจ้าเห็นพวกเราด้วยรี" วิญญาณคนนั้นถาม

"เห็นสิครับ..." เรเซลลอบถอนใจ ยกมือเกาหัวเล็กน้อย พร้อมกับ
กับเอ่ยว่า "...ง่า คือมันแปลกใช่หรือไม่ครับ แต่ข้าเป็นแบบนี้มาตั้งแต่

เกิดแล้วละ ปกติไม่เคยบอกใครหรอกนะ เพราะพวกเขาจะหาว่าข้าบ้า"

เรเชลเห็นวิญญาณมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่จำความได้ ก็ร้องบอกแม่ ว่ามีเงาคนอยู่ในบ้าน ร้องบอกป้าข้างบ้านว่าเห็นสามีของแกลเดินผ่านผนังไป ยังความอกลั่นขวัญหายแก่คุณป้ายิ่งนัก แต่คุณป้าข้างบ้านคนนั้นก็เหมือนแม่อีกคนของเขา ที่ต้องการจะปกป้องเขา จึงปิดปากเขาให้เงียบ และสั่งห้ามพูดเรื่องคนที่ลอยไปลอยมานี้อีก ไม่เช่นนั้นคนในหมู่บ้านจะมองว่าเขาประหลาดได้ แล้วคนอื่นก็จะกลัวเรเชล

แต่เมื่อก็อีกฝ่ายทางกรงเล็บจะกระซอกหัวเขา เรเชลก็จำต้อง ทักทายออกไป ให้เหล่าวิญญาณร้ายรู้ตัว แม้เขาจะสั่นพับๆ ก็ตาม แต่เด็ก หนุ่มยังยิ้มให้เหมือนไม่รู้สึกรู้สาทั้งสิ้น

"ว่าแต่ท่านคิดจะทำอะไรเธอขอรับ"

ดวงตาสีเขียวมรกตของเรเชลช่างใสซื่อและมีเสน่ห์จนพ้อซ่อนมอง วิญญาณคนนั้น พลันทำให้วิญญาณร้ายบังเกิดความเกือกระคา

'เด็กคนนี้บริสุทธิ์...บริสุทธิ์เหลือเกิน!'

"เจ้าไม่ควรมาที่นี่ รู้หรือไม่!" กลายเป็นกล่าวเตือน เหล่าวิญญาณ ถูกความงามของเรเชลมอมเมาเป็นที่เรียบร้อย

เรเชลเอียงคอเล็กน้อย มองพินิจร่างโปร่งแสงนั้นด้วยแววตา บริสุทธิ์เพียงครู่ ก่อนจะยิ้มหวานแล้วว่า

"ขอบคุณขอรับ แต่ไหนๆ ข้าก็มาแล้ว ท่านอยากให้ข้าทำอะไรให้ หรือไม่ขอรับ คุณพ่อกท่านเหมือนกำลังทุกข์ตรม"

ที่จริงเรเชลไม่กล้าเกี่ยวข้องกับวิญญาณพวกนี้หรอก แต่ในเมื่อ เขาจำต้องหาสมุนไพโร การผูกมิตรก็ถึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด และเพราะ ไม่รู้อีกฝ่ายจะดีหรือร้าย เขาจำต้องทำดีด้วยไว้ก่อน

เหล่าวิญญาณชะงักอึ้ง

"อะ...ถ้าเจ้ามองเห็นพวกข้า เช่นนั้นแล้วฟังคำขอของพวกข้าหน่อย ได้หรือไม่" วิญญาณคนหนึ่งเอ่ย เรเชลเห็นสีหน้าทุกข์ร้อนของอีกฝ่ายก็ พยักหน้ารับในทันที

"ถ้ามันไม่หนักหนา ก็ได้นะขอรับ"

หลังจากนั้นเหล่าวิญญาณก็เริ่มมะรุมมะตุ้มเด็กหนุ่มเสียจนร้อง
หาว ขณะเด็กสาวที่แอบดูอยู่ทำหน้าเหลือเชื่อ เธอไม่คาดคิดว่า นอกจาก
ปีศาจเผ่าพันธุ์จิ้งจอกซึ่งไม่มีในทวีปนี้ จะยังมีผู้มองเห็นวิญญาณได้ เด็ก
หนุ่มคนนั้นถึงจะรูปร่างมาก แต่ก็ดูเป็นคนธรรมดา ไม่น่าจะมีพลังชีวิต
เข้มข้นขนาดมองเห็นวิญญาณ ซ้ำความงามของหมอนี้ยังปลอมโยน
วิญญาณร้ายได้อีก

โลกใบนี้มีผู้มองเห็นวิญญาณได้เพียงไม่กี่เผ่าเท่านั้น และเด็กหนุ่ม
คนนี้ก็ไม่น่าจะอยู่ในเผ่าที่เธอคิดถึงด้วย ชวนให้เด็กสาวสงสัย จึงลอบฟัง
บทสนทนาของเขาและวิญญาณพวกนั้น

"เรื่องเมื่อสามร้อยปีก่อน ข้าช่วยไม่ได้หรอกขอรับ" เรเซลตรง
เมื่อฟังเรื่องเศร้าระทมทุกข์ถึงสามมิตียังรอรออยู่ที่บ้านของผีหญิงแก่ที่ชอบ
ร้องไหยหวน

"ข้าไม่ได้อยากให้เจ้าช่วย!..." วิญญาณหญิงแก่แผดเสียงลั่นอึก
หน้าเรเซล "ข้าอยากให้เจ้าฟัง!"

วิญญาณที่นี้มีอายุมากกว่าสามร้อยปีทั้งนั้น อะไรบางอย่างทำให้
พวกเขาที่ตายที่นี่ไม่สามารถเวียนว่ายตายเกิดได้ตามธรรมชาติ จึงอยู่กัน
เป็นชุมชน มีปัญหาอะไรก็พูทให้กันฟังจนเบื่อแล้ว แต่ตอนนี้มีไฉ่หน้าโง่
คนหนึ่งเดินเข้ามา ใครๆ ก็อยากจะระบายปัญหาของคนทั้งนั้น มีหน้าข้า
เรเซลยังนั่งฟังอย่างตั้งใจทุกเม็ดอีกด้วย

"เอาเข้าไป..." เด็กสาวเท้าคางมองอย่างสนใจ วิญญาณแม่ฝ่าย
คนนั้นร้องห่มร้องให้ คำว่าตัวเรเซลแล้วก็กอดแน่น ในเมื่อวิญญาณจับตัว
หมอนั้นได้ แปลว่าต้องมีเชื้อสายไม่ธรรมดา "หน้าตาแบบนี้ถ้าจะมี
เชื้อเผ่าปีศาจจิ้งจอก"

เธอเคยได้ยินคำกล่าวว่า ปีศาจจิ้งจอกหน้าตาสวยงามยิ่งนัก แม้
จะเป็นบุรุษก็ตาม ครั้นพินิจหน้าตาเด็กหนุ่มคนนั้นแล้ว เธอก็ปักใจเชื่อเช่น
นั้น แม้จะสงสัยไม่น้อยเลยว่า พวกปีศาจจิ้งจอกน่าจะอยู่ทวีปฝั่งตะวันออก

แต่ที่นั่นมันทวีปฝั่งตะวันตก จะมาเกี่ยวข้องกับเด็กหนุ่มได้อย่างไร

แต่อย่างไรเสีย หลังจากจ้องพินิจเด็กหนุ่มผมแดงที่ช่วยชีวิตคนเอาไว้ เธอก็วิเคราะห์ได้ไม่ยาก ว่าหน้าตาแบบนั้นสร้างความเอ็นดูแก่ผู้พบเห็น วิญญาณคู่ร้ายทั้งหลายจึงเริ่มระบายความเจ็บปวดของตน พรุ่งพรูออกมาเป็นคำพูด เริ่มเป็นมิตร และสุดท้ายก็รักใคร่ไปโดยปริยาย

อีกทั้งเด็กหนุ่มยังตั้งใจฟังเรื่องที่พวกเขาอยากเล่า เหล่าวิญญาณเลยรู้สึกอ่อนคลาย ได้ระบายอารมณ์ จึงรู้สึกเป็นมิตรได้ง่าย เด็กสาวอดคิดไม่ได้ว่า แม้แต่ในนรก ยังไม่มีใครฟังวิญญาณเล่าความได้ทรหอคทนเท่าเขาคนนี้เลย

"ข้าคิดว่าคุณเข้าใจแล้วขอรับ" เรเชลคบบมือแปะหลังจากฟังปัญหาทุกอย่างหมด เวลาล่วงมาเย็นย่ำแล้ว "ที่พวกท่านยังเฮี้ยน คอยหลอกหลอนคนผ่านไปมาเช่นนี้ มีอยู่สาเหตุเดียว"

เด็กสาวไคยอนเช่นนั้นก็เผลอชะโงกหน้าลงไปฟังคำพูดของเด็กหนุ่มที่แสดงที่ทำจริงจูงนำเลื่อมใสยิ่งนัก เช่นเดียวกับวิญญาณคนอื่นๆ

เรเชลหยัคกายลุก ขึ้นตัวอย่างมากมัน

"เพราะหลุมศพของพวกท่านอยู่ในทำเลที่ไม่ดี แม้ค่านหลังจะเป็นภูเขา แต่ค่านหน้าไม่มีแม่น้ำหรือบ่อน้ำ อีกทั้งยังไม่มีใครเผาเงินผีไปให้ด้วย ดังนั้นจึงยังไม่ได้ไปเกิดขอรับ"

"..."

บังเกิดความเจิบขึ้นอีกใจหนึ่ง คนบนคันไม้ใหญ่ถึงกับอ้าปากค้างแล้วยิ่งอ้าปากค้างเข้าไปใหญ่ เมื่อวิญญาณผู้เฒ่าคนหนึ่งเอ่ย

"ก็จริงของคาหูนันเนอะ พวกเรามาตายที่ป่านี้ ไม่มีใครกล้าเข้ามาเอาศพไปทำพิธีเลย ลูกหลานก็ทิ้งให้นอนเดียวดาย อีก!"

"นั่นสิ! อาจจะเป็นเช่นนั้นก็ได้เนอะ!"

"ใช่ๆ"

'เชื่อด้วย...' มีอ่าวเนี่ยนของเด็กสาวยกขึ้นลูบหน้าตัวเองแรงๆ หมอนี่คิดเหตุผลอะไรมาๆ มากล่อมวิญญาณพวกนี้กัน สาเหตุที่วิญญาณ

ยังวนเวียนไม่ได้ไปเกิด ก็ต้องเป็นเพราะมีเรื่องติดค้างใจ หรือมีบางอย่าง
ผูกพันเอาไว้ต่างหาก ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับทำเลฝังศพเลย!

"เช่นนั้นข้าจะทำพิธีศพให้พวกท่านใหม่ล่ะขอรับ..." เรเซลเอ่ยอย่าง
มุ่งมั่น "เดี๋ยวข้าจะขุดกระดูกของพวกท่าน ไปหาแม่น้ำ แล้วก็ฝังเอาไว้
ให้ดีๆ เอง"

เพียงเท่านั้น วิญญาณทั้งหลายก็เฮโล

"โอ้ รบกวณแล้วนะพ่อหนู!"

"เราจะได้ไปเกิดเสียที!"

"ปัญญาอ่อน" เด็กสาวพึมพำเสียงเย็น เริ่มสงสัยแล้วว่า หมอนี่โต
มาได้อย่างไร เธอมองเขาหยักคากยลुक ก่อนจะเดินไปหาทำเลทำสุสาน
เหมาะๆ ทรงลึกเข้าไปในป่า เด็กสาวเงยหน้าสูดกลิ่น ก่อนจะอุทานเบาๆ
"โอ้!"

ความน่ากลัวของป่ากระซางวิญญาณไม่ได้มาจากวิญญาณที่คอย
หลอกหลอนผู้คน แต่มาจากอย่างอื่น...

เด็กสาวร่างระหงขยับกาย...คาดว่าได้เวลาตอบแทนบุญคุณแล้วละ

เรเซลค้นหาทำเลย้ายศพมาฝัง เขากวาดตามองหาแม่น้ำที่

ด้านหลังเป็นภูเขา เรเซลเจอแม่น้ำแล้ว เด็กหนุ่มหันหลังเห็นภูเขาก็ตัด
ว่าที่นี่เหมาะสม แต่เมื่อคิดอีกรอบก็นึกได้ แต่ละเผ่านับถือลัทธิและมีพิธี
ศพแตกต่างกัน บางเผ่าอาจจะฝังเฉยๆ บางเผ่าอาจจะนำศพไปแขวนเหนือ
พื้น บางเผ่าจะเผาศพแล้วนำกระดูกไปลอยแม่น้ำ บางเผ่าอาจจะแค่ทิ้ง
ศพไว้ในป่า และบางเผ่าจะปล่อยศพให้ลอยตามแม่น้ำไป

ส่วนศาสตร์เผาศพแล้วฝังศพในทำเลที่เขาบอกแก่เหล่าวิญญาณ
รวมถึงการเผาเงินผี เป็นพิธีของเผ่าเขา และถ้าพวกลุงๆ ป้าๆ วิญญาณ
อยู่เผ่าอื่นที่พิธีต่างกันเล่า จะเกิดอะไรกับวิญญาณต่อไป

"เอาไงดี..."

ระหว่างที่เรเซลลูปคางครุ่นคิด ด้านหลังเขาก็ปรากฏเจ้าของเงา

คำขนาดใหญ่ มันถ่วงกรงเล็บ แยกแยะอย่างคร่ำครวญเสียจนไอรินที่นอนขดตัวอยู่ในกระเปาะเสื้อของเรเชลถึงกับขนลุก เจ้าชูการ์ตัวน้อยตะกายขึ้นไหล่ของผู้เป็นนาย มองต้นเห็ดที่ทำให้มันตื่นตระหนก ครั้นเห็นก็เร่งร้องจ๊ิกๆ ซ้ำอึ้งเท่าใส่สุรกายด้านหลังอย่างเอาเป็นเอาตาย หวังเตือนภัยนายของคุณ

แต่น่าเสียดายที่เรเชลกำลังใช้สมาธิกับการคิดหาวิธีช่วยพวกวิญญาณ เขาจึงไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

ติง! ติง! ติง!

ไอรินเบิกตาารวกับเมื่อก่อนมองร่างใหญ่ยักษ์ก้าวเข้ามาทางคานหลังเจ้านาย หูหางของมันตั้งชัน แข็งขาสัน ต่อให้อยากจะทรยศกระโดดหนีไปจากบ่าเจ้านาย ก็ทำไม่ได้เสียแล้ว ครั้นได้สติ ไอรินก็เร่งยกขาหน้าตะกายแก้มเรเชลอย่างเอาเป็นเอาตาย หวังเพียงเจ้านายหันไปมอง แล้วกระโดดหนีสักนิด ทว่าเรเชลกลับ...

"โอ๊ย! ขำก็หิวเหมือนกัน..." หลังจากโคนสัมผัสของไอรินจนหลุดจากโรคหุ้ดบ เรเชลก็อึดมั่นขึ้นมามอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ไม่ได้สนใจเท่าเล็กๆ ของไอรินที่ซื่ออย่างเอาเป็นเอาตายไปด้านหลังเขา "รออีกเดี๋ยว เราหาข้าวกินกันนะ โอ๊ะ!"

กรงเล็บของร่างใหญ่ตัวโตโดยแรง แค้เด็กหนุ่มก้มตัวลงทันควัน การโจมตีเลยพลาดไป เรเชลหยิบลูกเบอร์รี่ที่ขึ้นริมทางมาใส่อึ้งเท้าของไอรินที่ตัวสั่นงันงก ชูการ์ตัวน้อยรู้สึกเหมือนจะเป็นลม

"กินนี่ไปก่อนนะ เคี้ยวช้าจะหาอะไรอย่างอื่นให้ท่านกินเพิ่ม"

ครั้นคว้าเหยื่อไม่ได้ นักล่าก็กัดฟันกรอด เรเชลหยดกายลุกขึ้นยืนอีกครั้ง และคุ้ยังไม่รู้ถึงอันตรายเลยสักนิด กรงเล็บแหลมคมของนักล่ากางออกอีกหน กำลังจะตะครุบเรเชลอีกกรอบ แต่ครั้งนี้ไอรินรวบรวมแรงใจ กระโดดลงแม่น้ำหนีตายสุดชีวิต ทำให้เรเชลต้องวิ่งตาม

"เคี้ยว! ท่านไอริน!" เด็กหนุ่มพุ่งตัวไปทางแม่น้ำ กรงเล็บนั้นจึงตะปบพลาดอีกครั้ง เรเชลคว้าตัวไอรินก่อนมันจะลอยไปตามน้ำ พร้อม

กับเอ็ดดี้ "บอกแล้วไงว่าอย่าอยู่ห่างข้า! หือ?"

ดวงตาสีเขียวมรกตของเรเซลซ้อนมองที่ริมฝีปาก ก่อนจะเห็นร่างอัปลักษณ์ขนาดยักษ์ที่เหมือนวานรมีเขา แต่ตัวใหญ่กว่ามาก ไอะโหมินแผ่ออกมาจากร่างมัน เรเซลร้องลั่นเช่นเดียวกับไอรินที่มุดหน้าลงกระเป๋าสื่อเจ้านายทันที

"วากกกก!!!" ร่างอัปลักษณ์นั้นกระโจนใส่เรเซลที่ลี้ภัยกระแทกลงแม่น้ำ จนสายน้ำสาครกระเซ็น เด็กหนุ่มเร่งวิ่งหนีคิดว่าสร้างนั้นโดยเร็ว "ไปนะไป!!! ไปๆๆ!!!"

เรเซลตะโกนถอยหลังอย่างหมดความหวัง กับไอ้เจ้าตัวอัปลักษณ์นี้ใช้วิธีทักทายแบบวิญญาณพวกนั้นไม่ได้แน่ เพราะหน้าตามันกระหายเลือด คำรามลั่นจนสั่นสะเทือนไปทั้งเขา เกรงว่าจะเป็นราชาของขุนเขา

"เจ้านั่นคือ 'ลาบา' " เสียงหนึ่งดังขึ้น เรเซลชะงักเมื่อเห็นคนที่กระโจนลงมายืนระหว่างตัวเขากับเจ้าสุรร้าย สิ่งที่เห็นคือด้านหลังของเด็กสาว ผมสีคาลับยาวสยายถึงสะโพกราวกับม่านน้ำตก "เป็นสัตว์อสูรธรรมดา แต่มีเหตุทำให้ตัวมันใหญ่และมีกลิ่นชั่วร้ายขนาดนั้น"

เรเซลกะพริบตาปริบๆ ลาบาหรือ...เขาเคยได้เห็นว่าลาบานั้นมีรูปร่างเหมือนลิง เนื้อตัวเหมือนหมี แต่มีเขาสองข้างขนาดใหญ่ และเจ้าตัวนี้เหมือนลาบาก็จริง แต่ตัวมันใหญ่กว่ามาก ข้ายังเป็นสัตว์ ทั้งที่เจ้าลาบาปกติต้องเป็นสีขาว

ลาบาตัวใหญ่นั้นสะบัดน้ำจันทน์พอง ยกมือที่มีกรงเล็บสีดำยาวยิ่งหมายตะปบพวกเขา แต่พริบตาเขานั้นก็ขาดกระเด็น เรเซลเบิกตากว้างมองท่อนแขนที่มีไอคาร์เซียมขึ้นแล้วรวมกันเป็นกลุ่มก้อนเหมือนเมฆ มันพุ่งกลับไปยังร่างลาบาตัวนั้น ทำให้แขนที่ถูกตัดขาดกลายเป็นสีขาวตามธรรมชาติที่ควรจะเป็น

แล้วเขาก็เห็น ว่าสิ่งที่เด็กสาวผมดำถืออยู่ คือเอ็นเส้นเล็ก แสงอาทิตย์ที่ส่องลงมาทำให้เห็นว่า เส้นเอ็นนั้นผูกโยงไปทุกที่รอบกายอสุรกายตัวนั้นเรียบร้อย

เสียงหวานใสแต่โหดเหี้ยมดังขึ้น "ไปสู่ปรภพเถอะ"

แล้วเธอก็คว้ามือ ประจวบเหมาะ กับที่ลาบากระโจนเข้าหาพวกเขา เหมือนสัตว์ร้ายหมายขาเหยื่อ ร่างของมันถูกหั่นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในทันที เรเชลอ้าปากค้าง มองไชขนาดใหญ่นพุ่งออกจากร่างลาบา เกิดวงแหวนฟิลิกเป็นอักขระที่เขาอ่านไม่ออก ลอยวนรอบกายเมฆคำกลุ่มใหญ่นั้น เด็กหนุ่มได้ยินเสียงเด็กสาวรำยมนตร์บางอย่าง ก่อนจะคว้ามือเพียงครั้งเดียว กลุ่มเมฆนั้นก็บีบรัดตัวเอง ก่อนจะร่วงหล่นเป็นผลึกสีดำบนฝ่ามือขาวของเธอ

"ใช่จริงๆ ค่ะ" เด็กสาวปริศนาพึมพำ ก่อนจะหันมาหาเรเชล ดวงหน้าของเธอนั้นทำเอาเด็กหนุ่มถึงกับคลานขึ้นบกจนหลังติดโคนไม้แถวแม่น้ำ

"อะ...ท่าน! ท่าน...!!!"

เขาเอ่ยตะกุกตะกัก ขึ้นวีไใส่เด็กสาวตาสีดำกลับ ผมยาวกระเซอะกระเซิงก็เป็นสีดำกลับ และเครื่องแต่งกายรัดกุมของเธอเป็นสีดำเช่นกัน แต่ไม่รู้ว่าดวงหน้างดงามหรือชั่วร้าย เพราะมีรอยสักราวครึ่งหน้า ทำให้ดูเป็นปริศนา โหดเหี้ยม และน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

"อ้อ..." เธอยกมือเท้าเอาข้างหนึ่ง มองเขาแล้วขยับยิ้ม "ถึงตอนนี้เจ้าเพิ่งยอมมองข้ากระนั้นหรือ"

"ท่านเป็นใครขอรับ!" เรเชลถามเสียงดัง ยังความเงิบมาสู่ปากเด็กหนุ่มเร่งล้วงซุกริที่ตัวสั้นงนงมาถือเอาไว้ คล้ายกับว่าจะใช้มันเป็นโล่กำบังหรืออาวุธร้าย

ปากสีแดงเรื่อของเด็กสาวมุขมึน ทำท่าอวยากจะก่นคำ แต่ก็ถอนใจด้วยความปลงตก

"เจ้าช่วยข้าไว้..." เธอเอ่ยอย่างจริงจัง "ถึงจะไม่ตั้งใจก็ตาม ดังนั้นข้าจึงตามมาตอบแทนเจ้า ข้าชื่อ 'เอเคน' "

"เอเคน..." เรเชลเอ่ยชื่ออีกคนเสียงเบาหวิว มองเอเคนสะบัดมือเก็บเอ็น ค้วยสายตาเหมือนคนเคยเจอกัน แต่ก็จำไม่ได้

"ใช่ เพราะฉะนั้นจากนี้ไป จงรับผิดชอบข้าด้วยนะ"

.

.

.

"...หา?"

5

เอเคน

หลังจากนั้นเรเซลก็ก่อไฟให้ตนเอง เนื่องจากมีเอเคนที่เป็นสคริ อยู่ (เรเซล : เอ่อ ท่านเป็นผู้หญิงใช่หรือไม่ขอรับ, เอเคน : ถึงข้าในตอนนี้ จะสวายน้อยกว่าเจ้า แต่ก็เป็นผู้หญิง) ดังนั้นเรเซลไม่คิดเปลืองผ้าขึ้นตาก แต่อย่างใด เขามองเด็กสาวหยิบชิ้นเนื้อของลาบมาปิ้งกิน ท้องของเรเซล ร้อง หิวเป็นกำลัง

เอเคนบอก "จะกินก็ได้นะ เจ้าหยิบมาอย่างสักชิ้นสิ"

"ข้าเป็นมังสวัริติขอรับ"

เรเซลบอก พร้อมพินิจเอเคนที่ถอนใจ ก่อนจะยื่นแผ่นแบ่งให้เขา เรเซลรีบขอบคุณเบาๆ รับมากินแล้วแบ่งให้ชูการิด้วย

"เอ่อ ท่านเอเคน..." เรเซลเริ่มมีปฏิสัมพันธ์ เขายิ้มพร้อมบอก "ขอบคุณที่ช่วยชีวิตข้าไว้นะขอรับ"

เอเคนกักเนื้ออย่างเต็มคำ ก่อนจะบอกเสียงนุ่ม "ไม่เป็นไร เพราะจากนี้ไป ข้าจะอยู่กับเจ้า จนเจ้าต้องตาย"

เรเซลฟังคำพูดนั้นแล้วไม่รู้ว่าควรจะมีรู้สึกอย่างไรดี เด็กหนุ่มอยาก จะปฏิเสธ แต่เมื่อหันไปเห็นศพลาบ เขาก็ได้แต่เงยบ

เอเคนยิ้มเล็กน้อย ชีตพของสัตร์อสูรนั่นแล้วว่า "เขาของมันมีสรรพคุณทางยาสูงเลยนะ นับเป็นของหายาก เจ้าควรจะตัดมันเก็บไว้"

"เช่นนั้นท่านพอมีอะไรให้ข้ายืมใช้ตัดเขาของมันหรือไม่ขอรับ" เรเซลหันไปเอ่ยถามอีกฝ่าย ตอบรับแบบไม่ให้เสียน้ำใจ เพราะเขาไม่กล้าจะทำให้เด็กสาวตรงหน้าขุ่นเคืองแต่อย่างใด

เอเคนโยนมีดสั้นให้เรเซล มันปักลงพื้นตรงหน้าเด็กหนุ่มซึ่งหิบบมันขึ้นมาอย่างยินดี

"ขอบคุณมากขอรับ"

เสียงเลื่อยเขาของลาบาคังขึ้น เอเคนเฝ้าคามองเรเซล ก่อนจะว่า "เจ้าอยากเป็นจอมทัพหรือ"

"มิใช่ขอรับ ข้ากำลังจะสอบเป็นจอมยา หากลูกมือและสมุนไพรได้ก็จะไปขอเข้ารับการทดสอบ"

"แต่นี้มันป่ากระชากริฎฎณ คนเขาไม่มาหาสมุนไพรกันที่นี่หรอก..." เอเคนเอ่ย พร้อมกับหันรื้อตามองแผ่นหลังอีกฝ่าย "คนเขาจะไปหากันที่หุบเขาพันไพรนั่นมากกว่า"

"แต่มีคนบอกให้ข้ามาหาที่นี่นะ..." เรเซลหันมาทำหน้าเหวอใส่อีกคน ก่อนจะพยักหน้าจริงจังกับความคิดตัวเอง "เขาบอกให้มาที่นี่ขอรับ"

'ไอ้หมอนี้ต้องโค่นหลอกแน่ๆ' เอเคนคิด กวาดตามองอีกฝ่ายอีกครั้ง 'จะว่าไปก็มีรูปลักษณ์ชวนน่าหมั่นไส้อยู่หรอก'

"แล้วสัตร์คู่กายเล่า อย่าบอกนะว่าจะเอา..." เธอชี้ชูการ์ที่เดินมาร้องจี๋ๆ ขอบันเนืออย่างจากเธอ

เรเซลพยักหน้ารับ "เป็นท่านไอรินนี่แหละขอรับ มันคือค้อนนำโชคของข้า"

'ชูการ์เป็นสัตร์นำโชคหรือ...' เอเคนกลอกตามองฟ้า ถามเอากับ ศาสตร์ทุกแขนงที่เคยเล่าเรียนมา จำไม่เห็นได้ว่าชูการ์คือสัตร์นำโชคในคำราไหน

"แล้วทำไมเจ้าถึงอยากเป็นจอมยาเล่า..." เอเคนถามคำถามนั้น

ออกไป เรเชลเลยหันมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เธอฟัง ซึ่งล้วนแล้วแต่ทำให้เด็กสาวอ้าปากค้างมากขึ้นเรื่อยๆ

"ดังนั้นข้าจึงคิดว่าการเป็นจอมยาจะทำให้ข้าสามารถช่วยชีวิตคนได้พันคนขอรับ" เรเชลยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะเก็บเข่าทั้งสองของลาบาใส่ห่อผ้า แล้วครุ่นคิดว่า 'นั่นนับว่าเป็นสมุนไพรหายากได้หรือเปล่าละ'

"แต่นั่นไม่ใช่วิธีแก้แค้น..." เอเคนหาเสียงตัวเองเจอแล้วร้อง "การแก้แค้นคือการไปกะชกคนที่สังหารพ่อของเจ้าต่างหาก อีกอย่าง..."

'ไม่มีแม่ที่ไหนอยากส่งลูกตัวเองไปตายเป็นแน่ แต่นี่พ่อฉันให้ลูกมาแก้แค้น ทั้งที่มันโง่ทึบที่อยากนี่' เอเคนอคเคาไม่ได้ว่าหมอนี้ไม่อาจจะใช้ลูกจริงๆ ของแม่ แต่กระนั้นก็ได้พุดให้อีกฝ่ายสะเทือนใจแต่อย่างใด

"แต่ข้าไม่อยากจะฆ่าใครนี่ขอรับ..." เรเชลถอนใจ "ดังนั้นข้าจะยึดเอาคำพุดนี้ก็แล้วกัน ข้าจะเป็นจอมยาให้ได้ และช่วยชีวิตคนหนึ่งพันคนขอรับ"

เอเคนที่อ้าปากค้างอยู่แล้วยิ่งอ้าปากค้างเข้าไปใหญ่ สรุปคือจิตใต้สำนึกของหมอนี้ก็รู้ดี ว่าทางที่ตนเดินไม่ใช่ทางแก้แค้น แต่ก็มุ่งเป้าหมายนี้ เพราะไม่อยากทำร้ายใคร บนโลกนี้ยังมีคนแบบนี้ด้วยหรือ ถ้ามารดาของเรเชลรู้เข้า ต้องกระอักเลือดแน่ๆ

หลังจากอึ้ง เด็กสาวก็เริ่มเพ่งตามองเรเชลอย่างจริงจัง เธอซักอยากรู้จริงๆ ว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะไปได้สักกี่น้ำ คนบ้าๆ บอๆ แบบนี้จะเป็นจอมยาได้หรือไม่ และที่สำคัญ พ่อแก้แค้นตามวิธีอีกฝ่ายเสร็จแล้ว มารดาของเจ้าตัวจะว่อย่างไร

"เจ้านี้น่าสนใจคินะ" เอเคนโพล่งความรู้สึก ทำเอาเรเชลขมลูกเกรียวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เขาตัวคดสายตามามองเธอแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงเกรียก

"ขอบอกไว้ก่อนนะขอรับว่า ท่านไม่ใช่รสนิยมของข้าแม่แต่น้อย"

"ข้าหมายถึงเรื่องอื่น ไ้อ้บ้า!" เอเคนว่า พร้อมกับหยิบหินมาขว้าง

ใส่หัวอีกฝ่ายดังโป๊ก แต่เรเชลก็ไม่เป็นอะไรมาก บ่งว่าหัวแข็ง หนมือ
 หนไม้อยู่ไม่น้อย "ข้าหมายถึง..." ครั้นพินิจความงามและท่าทางชื่อบื้อของ
 อีกฝ่าย เอเคนก็ยิ้ม พร้อมกับลูบริมฝีปากตัวเอง "ข้าจะเป็นผู้ช่วยของเจ้า
 เอง"

"ขอรับ?" เรเชลเงยหน้าทันควัน ก่อนจะทำปากค้าง

"ข้าเองก็อยากเข้าลาเซเรียมาตั้งนานแล้ว เจ้าบอกว่าเจ้ากำลังหา
 ผู้ช่วยมิใช่หรือ..." เอเคนยิ้มให้ "ข้าจะเป็นเอง"

"เอ"

'แต่ข้าอยากได้สวยๆ นี่ขอรับ' เหมือนสายตาเรเชลจะบอกอย่างนั้น
 เอเคนจึงถามเสียงเครียด

"ทำไม เจ้ามีปัญหาเธอ" เธอพินิจสีหน้ายุ่งยากไม่พอใจของ
 อีกฝ่าย

เรเชลหลบตา พร้อมเอ่ยเสียงนุ่ม

"มะ...ไม่ขอรับ"

เอเคนมองคนที่หาสมุนไพรอยู่ ตอนแรกเธอก็อยากจะช่วยหา
 สมุนไพร แต่พอนึกได้ว่าอีกฝ่ายต้องการจะเป็นจอมยา ดังนั้นควรเริ่มจาก
 การหาสมุนไพรด้วยตัวเอง เด็กสาวจึงเดินทอดน่องไปตามสบาย

"เจอแล้ว!" เรเชลร้องลั่น เอเคนชะโงกหน้ามอง ก่อนจะเบิกตากว้าง
 สมุนไพรสีม่วงแดงเป็นประกายระยิบระยับนั้นเป็นของดีอันดับต้นๆ
 เลย แต่เรเชลกลับเหยียบมันลงอย่างไม่มีไยดี เพื่อพาตัวเองไปเกาะโชค
 หินที่มีเห็ดขึ้นเต็ม "เห็ดชนิดนี้กินได้นะท่านไอริน! เรามาย่างกินกันเถอะ!"

"..."

เอเคนเอื้อมมือไปหยิบสมุนไพรคันนั้น แม้สภาพของมันจะไม่สู้
 ดีแล้ว แต่ก็ยังเป็นยาเหมือนเดิม เธอมองคนที่เร่งเก็บเห็ดอย่างยินดี ก่อนจะ
 ก่อไฟปิ้ง แบ่งกินกับซูการิ

"คือสมุนไพร..." เจ้ามองข้ามมันไปเฉยเลย

"กองทัพอต้องเดินด้วยท้องขอรับ..." เรเชลบอก ก่อนจะเปิดหนังสืออ่านอย่างจริงจัง "อีกอย่าง ข้ายังจำเนื้อหาในนี้ได้ไม่หมดเลย"

เอเคนมองซากสมุนไพรในมือ ก่อนจะเก็บอย่างเงิบๆ ทำหางานผู้ช่วยจอมยาจะหนักกว่าที่เธอคิดเสียแล้ว

และมีอีก...

"นั่น! ผลไม้ป่า! ท่านไอรินรีบไปเก็บมาเร็ว!"

มีอีก...

"หน่อไม้ชนิดนี้ถ้าเอาไปต้มจะหวานมากเลยนะ!"

และอีกครั้ง...

ไม่สิ...อีกหลายๆ ครั้งด้วยซ้ำ

"นี่เจ้าจะไม่เก็บสมุนไพรเหรอ" เอเคนอดถามไม่ได้ ผลคือเรเชลสะอื้นตัวเล็กน้อย ตรงหน้าของเด็กหนุ่มมีหม้อต้มที่ยืมจากเธอ เขาเคี้ยวซูบปั่งสวิตอยู่ มีกองผลไม้ป่ารอเป็นของหวานวางอยู่ข้างตัวชูการ์ที่กินจนอืดด้วย

"นี่เจ้า..." เอเคนหรีตตามองอย่างน่ากลัว เธอเห็นดวงตาสีเขียวมรกตของเรเชลเลื่อนหลบไปทางอื่น "ไม่ได้ตั้งใจหาสมุนไพรเลยใช่หรือไม่"

"คือ..." เรเชลพยายามไม่สบตาอีกฝ่าย ดวงหน้าที่ประคับรอยลึกของเอเคนยามนี้น่ากลัวยิ่งนัก เขาเลยเสมองไปทางอื่นเหมือนผู้มีอารมณ์ศิลป์ "คือข้ายังไม่รู้จักสมุนไพรเลยขอรับ หนังสือมันมีภาพประกอบ แต่หน้าคามัน...ไม่เข้าหวั่นะ"

เอเคนนิ่งไปนิด ก่อนจะหยิบสมุนไพรทั้งหลายที่หาได้มาปาส์เรเชลไม่ยั้ง ต้นโหนดที่ยาวและคูแฉ่งหน้อยก็เอามาผ่าจนผิวขาวๆ ของเรเชลเป็นรอยแดง เอเคนกำสมุนไพรต้นหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยอย่างน่ากลัว

"นี่!" เธอยื่นต้นสมุนไพรเขียวๆ ไปตรงหน้าเขา ขณะกระซกคอเรเชลให้มองมัน ด้วยมือขาวจั๊ว "คือต้นการ์เดียน! มีสรรพคุณช่วยลดความเจ็บปวดอย่างรวดเร็ว แต่ใช้ได้เพียงในไม่กี่ชั่วโมง! ส่วนนี้..."

เรเซลตัวสั้นระริก รู้สึกเหมือนตัวเองหดเล็กลงในมือของแม่คนที่
โกรธจนรอยสักกระดิก เอเคนหีบสมุนไพรที่เหมือนหุ้มมันออกมา

"นี่คือมาโคนัส! มีสรรพคุณช่วยฟอกเลือด! ปรับสมดุลระบบ
อาหาร! และยังเป็นยาระบายอีกต่างหาก! ส่วนนี้...!!!"

แล้วเอเคนผู้ตะแบกก็หีบสมุนไพรกำกับมาจระไนให้เรเซล
ฟังไปเรื่อยๆ สุดท้ายเด็กสาวก็นั่งหอบ ท่ามกลางสายตาตื่นเต้นของเรเซล
เด็กหนุ่มกวาดตาเบิกโตมองกองสมุนไพรโดยรอบ เห็นว่าเอเคนหามาได้
เยอะทีเดียว จึงเอ่ยว่า

"เช่นนั้นพวกเราถึงเขาไปสมัครเข้าเรียนสาขาจอมยาได้แล้วสิ
ขอรับ แค่อาสมุนไพรพวกนี้ไป ข้าก็ผ่านการทดสอบแล้วใช่หรือไม่"

"สมุนไพรพวกนั้นมันเป็นของข้า!!!" เอเคนตะเบ็งเสียงใส่หน้าว่าที่
นักศึกษาจอมยาทันควัน เธอตัวนี้ขี้เข้าไปในป่า "เจ้าไปหาเอาเอง! คน
จะเป็นจอมยา ขนาดสมุนไพรยังหาไม่ได้! ก็ไม่ต้องเป็นมันแล้ว!!!"

เรเซลหน้าถอดสี พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ก่อนจะค่อยๆ ลูกเข้า
ป่าไป เขาอุ้มไอรินมาวางให้เอเคน พร้อมบอก

"ฝากด้วยนะขอรับ"

เจ้าสัตว์ตัวน้อยร้องจ๊ิกๆ เอเคนรับมันมาถือไว้แต่โดยดี ขณะที่หอบ
เหนื่อยจากการยักริชาการใส่หัวว่าที่จอมยามากเกินไป เธอหันมาดักซูป
มังสวิริติใส่ถ้วยที่พกมา พลังบ่นจิมง่า

"เชื่อเลย ของแค่นี้ก็ไม่ใช่ แล้วจะเป็นจอมยาได้อย่างไร"

เด็กสาวค่อมซูป อารมณ์พิศواسเรเซลลดลงจนน่าใจหาย เธอมอง
ชุกการที่คั่นเล็กน้อยในมือของตนเอง ก่อนจะถามมันอย่างอดไม่อยู่

"เจ้านายของเจ้านี้เต็มหรือเปล่านะ"

6

ทดสอบ

เรเชลแทบจะถอนหายใจออกมาหมดป้าเลยก็ว่าได้ เพราะเขาไม่ รู้จักสมุนไพร แต่หากเอเคนสั่งให้หา เขาก็ยอมหา เลยไล่ตื๊งพืชพรรณ แปลกๆ ชนิดละหนึ่งกำมือมาให้เด็กสาวช่วยดู เล่นเอาโค่นเอเคนแยกเขี้ยว เผอิญไปหลายหน แต่เอเคนเป็นคนใจดีติดกับหน้าตา เธอจึงช่วยเขา จำแนกสมุนไพรทีละชนิด และสอนเรเชลเกี่ยวกับสมุนไพรชนิดนั้นๆ ไป ขณะที่คัดแยกพวกมัน

"ความจริงแล้ว เจ้าควรจะมีของใช้เก็บสมุนไพรพวกนี้ ไม่อย่างนั้น เมื่อปล่อยเอาไว้จนเหี่ยวแห้ง มันจะเสียสรรพคุณได้ จะเป็นจอมยา เจ้าก็ต้องหามาพกเอาไว้บ้าง" แล้วเอเคนก็หยิบสร้อยคอของตนเองขึ้นมา เป็นสร้อยที่มีจี้ลักษณะเหมือนเข็มทิศอันเล็ก เอเคนจับเข็มของมันให้ชี้จุดเดียว ก่อนจะคว่ำสมุนไพรทีละคัน แล้วทำให้มันค่อยๆ หายไปเรื่อยๆ เรเชลได้แต่นั่งเอ๋อ

"เอ๋อ..."

"โอ้ เจ้ามาจากบ้านนอกนี่นะ..." เอเคนปลดสร้อยคอ ก่อนจะยื่นให้อีกคน "ลองสวมสิ"

เรเซลเอื้อมมือไปจับสร้อยเส้นนั้น แต่ก่อนจะได้คั้งมือกลับ เอเคน กัดปมขนาดเล็กให้เกิดปลายแหลมแทงนิ้วเขาอย่างแรง จนเด็กหนุ่มร้อง โอ๊ย เรเซลมองเลือดของตนเองค่อยๆ ซึมไปตามอักขระโบราณบนจี๊ พลัน เห็นว่าบรรยากาศรอบด้านกำลังเลือนหาย กลักลับกลายเป็นสถานที่หนึ่ง ซึ่งมีตู้กระจกสีเขียวบรรจุสมุนไพรที่เอเคนเพิ่งทำให้มันหายไป

เด็กสาวยิ้ม เท้าคางมองเด็กหนุ่มที่อ้าปากค้าง พร้อมเอ่ยว่า

"เห็นใช่ไหม นี่คือ 'மாகาซิน' เป็นของวิเศษที่ขายเฉพาะกับพวกที่เรียน หรือเคยเรียนในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย ใช้เก็บของได้มากมาย แรกเริ่มเจ้าต้องสละเลือดให้มันเล็กน้อย เพื่อให้มันทราบว่าเจ้าคือเจ้าของ แล้วพอหมุนเข็มไปที่จุดสีเขียวก็คือเก็บพวกพืชพรรณ สีแดงเป็นพวกเสบียงอาหาร มากาซินมีหลายระดับ นี่คือระดับล่างสุดที่ข้าขโมยมา ให้ยืมก่อนก็ได้"

"ขอบคุณมากขอรับ" เรเซลยิ้มออก บ้านนอกเขารุงอย่างเขา เห็นของแปลกประหลาดย่อมชอบใจอยู่แล้ว

ท่าทีบริสุทธิ์เช่นนั้นของเรเซล ทำเอาเอเคนลอบส่ายหัวกับตัวเอง คุณอย่างไรก็ไม่น่าจะไปรอดได้เลย

หลังจากเก็บสมุนไพรเข้าமாகาซินหมดเรียบร้อยแล้ว เรเซลก็เคลื่อนย้ายศพ ให้เหล่าวิญญาณมีที่ฝังอันถูกต้อง เอเคนถอนใจ มองผลึกสีคำในมือ แล้วเลื่อนเข็มமாகาซินของตนเอง เปิดไปยังอีกช่อง เก็บมันเอาไว้ รวมกับผลึกสีคำอันอื่นๆ หากเรเซลไม่สงสัยอะไร ก็ไม่จำเป็นต้องให้เขารู้หรอก

"เสร็จแล้วขอรับ"

พอปิดமாகาซิน ก็ได้ยินเรเซลบอกมาเช่นนั้น เอเคนหย้คกายลุก พร้อมเอ่ยว่า

"งั้นเราก็ไปเข้ารับการทดสอบกันเถอะ"

เรเชลเห็นคนที่เข้ารับการทดสอบจอมยาหลายคนร้องไห้แง เพราะไม่ผ่านทดสอบ จิตใจที่สงบนิ่งของเขาพลันตื่นเต้น ขณะที่เอเคน ยกมือปิดปากหาวหวอๆ เพราะเธอแทบจะทำนายได้เลยว่าใครผ่าน และไม่ผ่านทดสอบบ้าง

"เคียวซ่าจะเป็นคนส่งสมุนไพรให้เจ้าเองนะ"

เอเคนบอก พร้อมตบหลังเรเชลดังป๊าบ! จนเด็กหนุ่มสะอึกโหยง หันมารับคำเสียงตะกุกตะกัก พวกเขาเป็นที่สนใจของใครหลายคนหลายคน เพราะรูปร่างหน้าตาของเรเชลนั้นกินขาดทุกคนในแถว

เอเคนยกมือไปนวดบ่า พร้อมบอกด้วยน้ำเสียงร่าเริง

"เฮ้ สุกลมหายใจเข้าลึกๆ เจ้าผ่านได้แน่ เชื่อข้าสิ"

เรเชลสุกลมหายใจ ยึดตัวตรง แล้วเดินไปหาผู้วิเคราะห์สมุนไพร เขากวาดคามองไปโดยรอบ สถานที่นี้ยิ่งทำให้เขาประหม่า เพราะเป็น ชั้นล่างของห้องอะไรสักอย่าง ข้างฝาผนังมีโหลใส่สมุนไพรอยู่เต็มไปหมด ชั้นบนนั่นคือที่นั่งของแขกกิตติมศักดิ์จากที่ใดก็ไม่อาจทราบได้ เพราะมี ม่านแดงปิดกั้นไม่ให้คนเห็น เรเชลเลยเห็นเพียงเงาราวๆ ของคนที่อยู่หลัง ม่านนั้น

"คนต่อไป"

เรเชลหันมาตามเสียงเรียก ก่อนจะเดินเข้าไปกับเอเคน รูปลักษณ์ ของเรเชลนั้นสะดุดตาจริงๆ แต่เอเคนยิ่งสะดุดตากว่า เพราะเธอมีรอยสัก ครึ่งหน้า ชวนให้ผู้ทดสอบเหลือบมองอย่างไม่วางใจ และอดถามไม่ได้

"นี่คือผู้ช่วยของเจ้าหรือ"

"ขอรับ"

เรเชลพยักหน้ารับ มองตามสายตาเขา เห็นมุมปากยับย่นเป็นจิบ ของชายคนนั้นกระตุกยืมหยันเล็กน้อย ก่อนจะว่า

"เจ้ารู้หรือไม่ว่า หน้าตาก็เป็นสิ่งที่สำคัญของจอมยา พวกคนไข้ เห็นหน้าผู้ช่วยของเจ้าคงได้ขวัญกระเจิงกันพอดี"

เสียงหัวเราะดังมาจากทั่วสารทิศ ขณะที่เอเคนก็กระตุก จะเอ่ย

บางอย่าง แต่คนข้างกายชิงพุดเสียก่อน

"แต่ข้าว่าคนเป็นจอมยาสำคัญที่จิตใจมากกว่านะขอรับ อีกอย่าง คนไข้ที่กำลังจะเป็นจะตาย ในวินาทีนั้น เขาคงไม่เลือกผู้รักษาหรอก"

ความเยียบบังเกิดขึ้น เอเคนเหลือบมองคนข้างตัว เรเซลยังคงทำ หน้าตาใสซื่อใส่ชายชราผู้คุมสอบ เหมือนยั่วโทษะ แต่ก็เหมือนไม่ได้คิดอะไรจริงจัง

ใครคนหนึ่งที่อยู่หลังม่านทำบางอย่าง ทำให้ชายชราที่มองเรเซล ตกัววับปากที่จะเอ่ยคำบริภาษ แล้วบอกว่า

"เช่นนั้นขอข้าคุณน้อยสิว่าเจ้าเอาสมุนไพรอะไรมาได้"

"ขอรับ"

เรเซลพยักหน้ารับ แะมือให้เอเคนเป็นคนเลือกสมุนไพรมานะ เด็กสาวกระตือรือร้นเหี้ยมในใจ ก่อนหยิบเอาสมุนไพรที่มีรากสีฟ้ามาวางตรง หน้าชายชรา

เสียงฮือฮาคังขึ้นจากรอบสารทศอีกครั้ง เพราะนี่คือสมุนไพรที่ขึ้น ชื่อว่าหายากยิ่ง ชายชราถึงกับอึ้ง หันมองหน้าเรเซลที่ เอเคนที่ ก่อน จะถามเสียงสั่นเล็กน้อย

"เจ้าไปเอาคัน 'พิริง' นี้มาจากไหน"

พิริงเป็นสมุนไพรชั้นสูงสำหรับลอกผิวหนัง ค่อยให้เป็นแผลไฟลวก ร้ายแรงแค่ไหน เพียงกินมันไปแค่ต้นเดียว แผลนั้นก็หายเป็นปกติทั้ง เหล่านี้กรบต้องการพิริงมาก เพราะในการต่อสู้ต้องเจอเวทอัคคีเป็นหลัก

พิริงคันหนึ่งนับว่าหายากยิ่ง แต่ก็มีเป็นกำมือ แทบจะเรียกได้ว่า ตรงหน้าคือชุมทรัพย์คึก นี่เอง

"ข้า..." เรเซลเห็นสายตาเช่นนั้นก็จะตอบตามชื่อ "ข้าก็เก็บมันได้จาก..."

"หรือว่า..." เอเคนเอ่ยแทรก ลอบสะกิดเรเซลเอาไว้ก่อน เธอทำ หน้าตาผิดหวังใส่ชายชราที่ตั้งใจฟังคำพูดของเธออย่างใจจดจ่อ แล้วว่า "สมุนไพรมันยังไม่สามารถทำให้ผ่านการทดสอบได้ เรเซล ข้าว่าเราต้อง

เอาของที่หายากกว่านี้ออกมาแล้ว"

เรเชลฟังเช่นนั้นก็พยักหน้ารับงๆ เอเคนเลยเร่งควักสมุนไพรที่ทอประกายออกมา คราวนี้เสียงฮือฮาคังลั่นกว่าเก่า

"นะ...นี่มัน..."

นี่คือคัน 'ลูมิเอร์' เป็นคันไม้ที่สะท้อนแสงได้ในตอนกลางคืน มีสรรพคุณทางยาสูงส่ง จนแทบจะทำให้คนหายใจรวบรินอยู่ต่อไปได้ถึงหนึ่งปีเต็ม แต่คันเดียวก็มีค่ามากกว่าคันพิริงเป็นสิบเท่า นี่มีเป็นกำมือ แถมยังกำใหญ่กว่าเก่า (เรเชลถอนมาเยอะเพราะว่ามันสวยดี)

เอเคนเห็นสีหน้าตระหนกเช่นนั้นก็ขยับยิ้มเจ้าเล่ห์ "เอ หรือว่าเราต้องเอาเขาลาบาให้เขา ท่านผู้เฒ่าถึงจะพอใจกันนะ"

"แต่เขาลาบาเผือกนั้นมันไม่ใช่สมุนไพรนี่..." เรเชลค้านเบาๆ เหมือนไม่รู้จักความ "ข้าว่าเรา..."

"พะ...พวกเจ้า!..." ผู้เฒ่าเร่งเอ่ยเสียงคังเมื่อได้สติ เขาลาบาจัดเป็นหนึ่งในวัตถุหายากในการเพิ่มพลังของนักรบ เรียกได้ว่ามีคนเพียงหยิบมือที่หามาได้เลยด้วยซ้ำ มีสรรพคุณทางยาสูงค่า และระดับความหายากก็อยู่ในระดับต้นๆ อีก เด็กพวกนี้มันเป็นใครกัน "พวกเจ้าไปเอาของพวกนี้มาจากที่ไหน"

เรเชลทำหน้าประหลาด ก่อนจะตอบแต่โดยดี

"ก็หุบเขากระซางวิญญาณผองใจขอรับ พวกท่านไม่ได้ไปหาสมุนไพรกันที่นั่นหรือ"

ใครจะไปหาได้เล่า ทุกคนที่ก้าวเข้าไปในหุบเขานั้น หากไม่เป็นบ้าตลอดชีวิต ก็ต้องกลายเป็นผีเผ่าเขา คังนั้นเมื่อเรเชลเอ่ยคำนี้ออกมา ตัวของเขาก็ราวกับเปล่งแสงรัศมีเรืองรอง แทบจะได้รับการกราบบูชาจากผู้เฒ่าที่เป็นคนทดสอบเลย

ชนะศัตรูอสูร หาสมุนไพรหายาก ความสามารถนี้ไร้ซึ่งความกังขาใดๆ ทั้งสิ้น!

"พวกข้าผ่านหรือไม่ขอรับ" เรเชลถามเมื่อเห็นดวงตาเลื่อมใสจน

น้ำหนักของผู้ทดสอบ คำถามนั้นทำให้ผู้เฒ่าที่กำลังประสานมือน้ำลายไหลสะดุ้งเฮือก แล้วเร่งพยักหน้ารับ ก่อนจะผายมือไปด้านหลัง

"เชิญ! เชิญ! เข้าไปลงทะเบียน เตรียมเรียนได้เลย"

เอเคนหัวเราะขำรำยในใจ เพราะหุบเขากระซางวิญญาณไม่ได้ถูกบุกรุกมานาน มีศพคนเป็นปุ๋ยชั้นดีให้แก่สมุนไพร มีหน้าซำยังอยู่ติดกับหุบเขาพันไพรอีก มีหรือจะไม่มีสมุนไพรหายาก และเมื่อไม่มีอสุรกายน่ากลัวปรากฏกาย แม้แต่คนอย่างเรเซลก็เก็บเกี่ยวพืชพรรณทุกชนิดได้อย่างปลอดภัย ซึ่งเรเซลก็เก็บมาทุกชนิด เขายอมมีสมุนไพรระดับสูงค่ามากมาย ตอนนี้เขาคือเศรษฐีสมุนไพรน้อยแบบไม่รู้ตัว และเขาก็ไม่ยอมให้เขารู้ตัวด้วย

สำหรับเอเคน เรเซลยังเป็นบ้านนอกเข้กรุง เธอไม่รู้จักเขาดี แต่หมอนี่ชอบทำอะไรคาดไม่ถึง หากเขาไปทำอะไรให้ต้องสูญเสียสมุนไพรหมดก็น่าเสียดาย แต่หากจะปล่อยสมุนไพรที่เหลือให้คนอื่นไปเก็บ ก็น่าเสียดายเช่นกัน ระหว่างที่เรเซลเงอะๆ งะๆ อยู่ นั่น เอเคนก็แอบไปถอนมาหมดทั้งทุ่ง จนกลายเป็นหุบเขาหัวโล้น กว่าจะมีสมุนไพรหายากขึ้นอีกครั้งก็ถึงอีกหลายร้อยปีเห็นจะได้

"ข้อสอบง่ายกว่าที่คิดนะ" เรเซลบอก

เอเคนหัวเราะ "นั่นเพราะเจ้าโชคดีที่มีข้า"

เรเซลพยักหน้ารับ ทำเอาเอเคนต้องหันไปมองตามสัญญาตญาณ แต่พอเห็นแววตาใสซื่อของเด็กหนุ่ม เธอก็ละสายตาไป

"ผู้ช่วยมาตรวจเลือกก่อนนะ"

หญิงวัยกลางคนท่าทางเข้มงวดคนหนึ่งเอ่ย เอเคนผละจากเรเซลเดินเข้าไปในวงแหวนบางอย่าง ตรงหน้าวงแหวนนั้นมีเสาบางอย่าง เธอค่อยๆ ยื่นมือไป ขณะที่เรเซลมองอย่างสนใจ

"เจ้าชื่ออะไร" หญิงชราคนนั้นกล่าว พร้อมกับจกบันทึก

"เอเคน"

"นามสกุล"

"ไม่มี..." เอเคนว่า "ข้าเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียน"

เพราะเอเคนไม่มีชื่อในทะเบียนนี้แหละ เธอจึงเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยลาเซเรียไม่ได้ ทั้งที่อยากเข้าแทบตาย ดังนั้นการมากับเรเชลก็นับว่าช่วยให้เธอบรรลुकุประสงค์

คนที่จะเป็นจอมยานั้นต้องหาคู่หูที่จะมาเรียนด้วย ซึ่งคู่หูจะมีคุณสมบัติอย่างไรก็ได้ ไม่มีชื่อในทะเบียน เป็นโรคความจำเสื่อม หรือเป็นอะไรก็ได้ ขอแค่เป็นคนและพร้อมใจมาเรียนกับจอมยาผู้นั้นก็พอ เอเคนจึงใช้โอกาสนี้เข้ามหาวิทยาลัยลาเซเรีย

เมื่อเอเคนวางมือลงบนเสาในห้องทดสอบ เสาคันทันนั้นก็คำมกในพริบตา ทำเอาทั้งห้องเหมือนจะมีคตาม คนทั้งหลายแทบจะสะดุ้งเฮือก ยกเว้นเรเชลที่ยังมองอย่างสนใจ ฝ่ายหญิงวัยกลางคนคนนั้นก็เร่งมาตรวจสอบเสา แล้วมองหน้าเอเคนอย่างพิลึก ก่อนจะเขียนลงบันทึกว่า 'ไม่อาจคาดเดาได้'

เอเคนยิ้มเหมือนรู้ดีแก่ใจ เธอเดินออกจากวงแหวนนั้น ก่อนจะตอบว่าเรเชลแล้วว่า

"ตาเจ้าแล้ว"

เรเชลพยักหน้ารับ ก่อนจะสูดลมหายใจลึก เรียกขวัญตัวเองอีกรอบ เขาล้วงซุการีออกจากกระเป๋าเสื้อ ผ่าไว้กับเอเคนอีกหน แล้วเดินไปที่วงแหวนนั้น เด็กหนุ่มเอื้อมมือไป ด้วยท่าทางคล้ายไม่กล้าแตะเสานั้นอย่างไรชอบกล

"มันเจ็บหรือไม่ขอรับ"

เขาตอบไม่ไหว หันมาถามเอเคนที่ลืบล้างไอรินอย่างสนิทสนม คู่หูของเขาส่ายหน้าอย่างไม่ใส่ใจ เรเชลเลยแตะปลายนิ้วชี้ลงบนเสา คราวนี้เกิดแสงสีแดงสว่างวาบ ก่อนเสาคันทันนั้นจะระเบิดอย่างรุนแรง

ตูมมม!!!

เอเคนเบิกตากว้างกับเรื่องไม่คาดฝันนั้น หญิงวัยกลางคนโดนเศษเสาและฝุ่นควันปะทะใส่โดยไม่ทันตั้งตัว จึงอยู่ในสภาพไม่เจิด พวกเขา

สลักฝุ่นควัน แล้วเพ่งมองเงาร่างรางๆ ของเรเซลในกลุ่มควัน

"เรเซล!"

เอเคนเรียก ก่อนจะนิ่งไปเมื่อเห็นเรเซลพยายามต่อเสาทคสอบที่
แหลกคามือตัวเองอย่างลุกลี้ลุกลน ควงหน้างามเกินบุรุษของเขาหันมา
มองเธอ ก่อนจะร้องเสียงหลง

"ข้าไม่ได้ทำนะขอรับ! มันพังเอง!"

หญิงวัยกลางคนมือสั่นเทา ความหยิบปากกาจคข้อมูลลงไป ขณะที่
ที่เอเคนยังตกตะลึงอยู่เช่นนั้น

'เล็คพิเศษ'

7

เชื้อพระวงศ์

"เลือดพิเศษหรือ"

หญิงสาวที่นั่งอยู่กล่าวด้วยความสนใจ ดวงตาจ้องมองผู้รายงาน ก่อนจะผลิยืมบาง

"ที่มหาวิทยาลัยของเรา 'เลือดพิเศษ' ก็มีเพียงแค่ 'เด็กคนนั้น' ตอนนี้เพิ่มมาอีกหนึ่งแล้วรี"

พอล่าวถึงเด็กคนนั้น หญิงวัยกลางคนพลันขลุ่ย เร่งบอกว่า

"ไม่แน่เจ้าคะ ท่านหญิง เด็กสาวที่มาด้วยก็ไม่มีธรรมาเลย อุปกรณ์ของท่านไม่สามารถอ่านค่าเลือดของนางได้"

"แต่ก็ไม่เข้มข้นถึงขั้นทำให้เสานั้นแตกหักมิใช่หรือ..." หญิงสาวที่นั่งอยู่ส่งเสียงหัวเราะกังวานใสดุจเสียงระฆังเงิน "เลือดพิเศษมักจะก้าวหน้ากว่าทุกคนเสมอ จัดให้เขาอยู่ในชั้นสอง พร้อมจับตามองดูทุกฝั้วก้าว ข้าอยากรู้ว่าเขาจะไปได้ไกลถึงไหนกัน"

"หวังว่าจะนิสยศึกว่าคนแก่นะเจ้าคะ ท่านอธิการบดี" หญิงวัยกลางคนบอก พร้อมกับจับบันทึกคำพูดของอธิการบดีหญิง

มือบางของอธิการบดีสาวแห่งมหาวิทยาลัยลาเซเรียหยิบแฟ้ม

ประวัติของใครบางคนขึ้นมา ดวงตางดงามหยีลงเมื่อรอยยิ้มผลักกว้างกว่าเก่า

"เรเซล ราคิอัส น่าสนใจ... น่าสนใจจริงๆ"

"นี่คือรายการของที่เจ้าต้องใช้ในการเรียน"

กระดาษแผ่นหนึ่งถูกยื่นมา พร้อมด้วยเข็มกลัดรูปโล่เงินที่มีดาวประดับอยู่สองดวง คนให้บอกว่ามันจะแสดงระดับของเขาในปัจจุบัน และเพียงได้ระดับสองของสาขาจอมยาทันทีที่เข้าศึกษาในลาเซเรีย ก็ทำให้เรเซลเป็นที่จับตามองแล้ว

"ระดับสองเองรี..." เอเคนที่อยู่ในฐานะผู้ช่วยพิมพ์อย่างอดไม่อยู่ "ที่ลาเซเรียนี้ช่างมาตรฐานสูงเสียจริงนะ"

ตามที่เอเคนคาด หากเรเซลเดินตามแผนการของเธอ เขาจะต้องได้อย่างน้อยสามดาว แต่เขาได้แค่สองดาว แปลว่าอธิการบดีของมหาวิทยาลัยลาเซเรียก็เขี้ยวลากคินไม่หยอก

"เจ้ารีบไปรายงานตัวและขึ้นเงินที่แผนการเงินเถอะ" เอเคนบอกก่อนจะหยิบกระดาษใบนั้นมากวาดตาอ่าน "ไหนขอข้าคุณน้อยชิ ว่าเจ้าต้องซื้ออะไรบ้าง"

เด็กหนุ่มหน้าสวยคู่หูของเธอถอนใจอย่างหนักอก

"มีอะไรเธอ"

"ข้าไม่มีเงินขอรับ..." เรเซลตอบตามจริง "ไม่ได้พกเงินมาเลยจากบ้าน แบบนี้ถึงสอบเข้าได้ ก็ไม่มีปัญญาซื้ออุปกรณ์มาเรียนหรอก"

"เจ้าเป็นนักศึกษาระดับสองนะ..." เอเคนเอ่ยพร้อมกับยื่นนิ้วชี้มาเคาะเบาๆ ที่เข็มกลัดของอีกฝ่าย "ในอาณาจักรลาเซเรีย ไม่สิ ในทวีปแอนตาเนียแห่งนี้ จะมีอะไรมีค่ามากไปกว่าความรู้ ที่ข้าสนับสนุนเจ้าก็เพราะอะไร หากพวกมันทุกคนเห็นว่าเจ้าเป็นอัจฉริยะ ข้าก็จะพลอยสบายไปด้วย"

"อัจฉริยะ..." เรเซลเอียงคอ ทำสีหน้าไม่เข้าใจเสียจนเอเคนอยาก

จะถอนใจแรงๆ

'ไอ้หมอนี้เข้ามาเรียนในลาเซเรีย โดยไม่ได้ศึกษาวัฒนธรรมของที่นี่เลยสินะ'

"นักศึกษาของลาเซเรียจะได้รับเงินทุกเดือนตามระดับชั้น อย่างเจ้าอยู่ระดับสองของสาขาจอมยา ก็น่าจะได้สักสองแสนเหรียญทอง...นี่คือสวัสดิการของทางมหาวิทยาลัย"

ลาเซเรียมีแนวคิด ว่าพวกเขาไม่มีทางรู้ สภาพแวดล้อมโคเหมาะ กับนักศึกษามากเท่ากับตัวนักศึกษาเอง เช่น บางคนเวลาอ่านหนังสือจะชอบเปิดเพลงฟังแล้วสมองจะแล่นดี บางคนต้องมีช็อคโกไม่มาให้ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ บางคนต้องอ่านหนังสือกับเพื่อน และอุปสรรคในการเรียนของนักศึกษาก็ต่างกัน จึงมีสวัสดิการโดยกำหนดจำนวนเงินที่นักศึกษาจะได้ในทุกๆ เดือน ตัวอย่างเช่น

สาขาจอมทัพ ระดับหนึ่ง ได้สี่หมื่นเหรียญทองทุกเดือน พอเลื่อนระดับ จำนวนเงินก็จะมากตาม เช่น ได้ระดับห้า ก็ได้สองแสนเหรียญทองในทุกเดือน สำหรับค่าอาวุธ (โล่ คาบ กระบี่ ฯลฯ)

แน่นอนว่า แต่ละสาขาจะได้รับเบี้ยเลี้ยงแต่ละเดือนไม่เท่ากัน ที่ได้มากที่สุดคือสาขาจอมยา ตามด้วยจอมเวท จอมทัพ และจอมปราชณู

เพราะจอมยาเป็นสาขาที่เรียนยากที่สุดในสี่สาขา ระดับนักศึกษาจึงได้รับการตีเป็นตัวเลขสูงกว่าของสาขาอื่น แต่เมื่อเทียบกับสวัสดิการด้านอื่นแล้ว กลับถือว่าน้อยกว่า

เอเคนทำหน้าที่เจ้าเล่ห์ วางศอกบนบ่าของเรเชล แล้วเงยหน้าสบดวงตาสีเขียวมรกตของเธอ "แล้วเจ้าเห็นกลุ่มคนหลังม่านสีแดงที่เฝ้ามองผู้เข้ารับการทดสอบหรือไม่"

เรเชลคิกโครวญเล็กน้อย ก่อนจะทาบมือลงบนฝ่ามือตัวเอง ร้องอ้อ

"นั่นคือเชื้อพระวงศ์..." เอเคนยิ้มเล็กน้อย "เจ้าก็รู้ว่าดินแดนฝั่งตะวันตกนี้คัดเลือกพระราชากันเช่นไร"

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับข้าหรือขอรับ" เรเซลถาม เป็นผลให้โคน เอเคนคบหัวคังพลัก

"นี่เจ้าไม่ได้รู้อะไรที่จำเป็นเกี่ยวกับการเรียนที่ลาเซเรียเลยสินะ!..."
 คบยังไม่พอ เอเคนยังคงวางมือบนศีรษะของเด็กหนุ่มแล้วขยี้เส้นผมสีแดง
 เหมือนนอยากนวดให้ประสาทการรับรู้ของเรเซลสมบูรณ์ขึ้น "ทำสมองของ
 เจ้าให้ดีขึ้นหน่อย! เจ้าอาจจะตายได้เลยรู้หรือไม่!"

คัววกฏอาณาจักรลาซาเรียกว่า ผู้ที่ผ่านการศึกษามหาวิทยาลัย
 ลาเซเรียแห่งนี้จึงจะเป็นผู้เลือกพระราชา และลงสมัครเป็นพระราชาได้
 ทำให้มหาวิทยาลัยลาเซเรียเป็นศูนย์รวมเหล่าคนที่ต้องการเป็นพระราชา
 ก็ว่าได้ แล้วผู้ที่มีเป้าหมายเดียวกัน จะไม่เกิดการแข่งขันที่น่ากลัวได้
 อย่างไร นี่คือข้อเสียของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย

"ที่นั่นจะมีพวกเชื้อพระวงศ์ทั้งของราชาคนปัจจุบันและราชาคนก่อน
 พวกเขาห้าพันคนเพื่อที่จะได้รับเลือกเป็นราชาคนต่อไป หากให้ข้าเค...ที่
 เจ้าเห็นหลังม่านนั้นจะต้องเป็นพวกเชื้อพระวงศ์ พวกเขาคือการ 'สมาชิ
 กในทีม' "

"สมาชิกลงในทีม?" เรเซลเอียงคออีก เอเคนพยักหน้า

"ถูกต้อง เจ้าคงไม่รู้สินะว่าระดับชั้นของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย
 ลาเซเรียนั้นเป็นเช่นไร..." เอเคนเคาะเข็มกลัดแสดงระดับของอีกฝ่ายเบาๆ
 "เจ้าอยู่ระดับสอง ถือเป็นชั้นบัณฑิต หากว่าเจ้าสามารถสอบเลื่อนชั้นได้
 ถึงระดับสิบ เจ้าจะกลายเป็นผู้ปฏิบัติ และผู้ที่อยู่ในระดับสิบจะต้องร่วม
 ทีมกันทำภารกิจ ซึ่งเป็นภารกิจระดับอาณาจักร ทุกคนในดินแดนแห่งนี้
 ที่มีสิทธิ์เลือกพระราชาจะมองมาที่แต่ละทีมซึ่งศึกษาในมหาวิทยาลัย
 ลาเซเรีย ทีมไหนทำภารกิจได้สำเร็จมากที่สุดและแข็งแกร่งที่สุด ก็มีสิทธิ์
 ที่หัวหน้าทีมนั้นจะได้รับการลงคะแนนเสียงให้เป็นพระราชาคนต่อไป"

แววตาของเรเซลเปลี่ยนไปทันที เอเคนหัวเราะเบาๆ

"หัวหน้าทีมส่วนใหญ่จึงเป็นพวกเชื้อพระวงศ์ อาจจะเป็นเชื้อ
 พระวงศ์ของพระราชาคนปัจจุบัน หรือว่าพระราชาคนก่อนหน้า และ

ญาติ...แต่ก็อาจจะมีคนที่มีอุดมการณ์ลงสมัครเช่นกันนะ แต่พวกนี้ไม่ค่อยมีฐานอำนาจสักเท่าไร กำลังทรัพย์ไม่เหมือนพวกเชื้อพระวงศ์ จึงไม่น่าสนใจเท่าที่ควร"

"แล้วไม่ปวดหัวตายหรือออร์บ เพราะคุณทำเหล่าเชื้อพระวงศ์คงแย่งกันโคเคนน่าดู อธิการบดีแห่งลาเซเรียจะไม่โดนพระราชอาและอดีตพระราชามเหธเอาหรือ" เรเชลถามอย่างอกไม่อยู่

"ไม่หรอก เพราะอธิการบดีแห่งลาเซเรีย นางเป็นผู้มีตำแหน่งมหาราชัน" เอเคนบอก

"มหาราชัน?" เรเชลเอียงคออีกครั้ง

เอเคนถึงกับถอนใจ 'หมอนี่มันไม่เคยศึกษาหาข้อมูลดินแดนที่ตัวเองอยู่เลยหรืออย่างไร'

"มหาราชัน...ใช้เรียกบุรุษหรือสตรีที่มีตำแหน่งสูงกว่าพระราชอา พวกเขาจะได้รับยาให้เป็นอมตะ เป็นหนุ่มสาวตลอดกาล และได้รับการดูแลอย่างดีทุกอย่าง บางคนไม่มีอำนาจเกี่ยวกับการปกครองของพระราชอา แต่ว่าเมื่อพระราชอาทำผิด ทำให้ประชาชนเดือดร้อน พวกเขาจะสามารถปลดตำแหน่งพระราชอาคนนั้นและเปิดลงคะแนนเสียงเลือกพระราชอาคนใหม่ได้

"กรณีที่ยังไม่มีคนเป็นพระราชอา พวกมหาราชันจะผลักดันปกครองดินแดนไปก่อน เจ้าควรรู้จักพวกเขาเอาไว้ เพราะหนึ่งในมหาราชันเป็นเจ้าของลาเซเรีย...อธิการบดีของพวกเรา" เอเคนบอก "อ้อ! แล้วที่บอกว่า 'บางคน' ก็เพราะว่ามีมหาราชันคนหนึ่งมีศักดิ์เป็นพระราชอาของฝั่งตะวันออกด้วย"

"อ้อหรือ" เรเชลพยักหน้ารับ สีหน้าเหมือนถามไม่ค่อยทันเท่าไร จนเอเคนถอนใจ เค็ดสาวเอ่ยอย่างละหือใจพิลึก

"ช่างเถอะ ของพวกนี้อาจจะไกลตัวเจ้าไปเยอะ วกกลับเข้ามาเรื่องใกล้ตัวเจ้าดีกว่า..." เอเคนยกมือเท้าเอว พร้อมบอกด้วยรอยยิ้ม "ไปโรงประมูลกันเถอะ"

"โรงประมูลเหรออรับ" เรเซลกะพริบตาปริบๆ "ไปทำไม"

เอเคนพยักหน้า พร้อมบอกเสียงเรียบ

"ก็เจ้าบอกว่าไม่มีเงินนี่ และเงินที่เจ้าได้มาจากระดับนักศึกษาก็คงไม่พอปรนเปรอข้าหรือ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องไปหาเงินกัน สมุนไพรของพวกเราก็มีตั้งเยอะแยะมิใช่ริ และเจ้าเองก็ต้องซื้อของใช้ที่จำเป็นสำหรับเจ้าเรียนด้วย"

"งั้นหรืออรับ" เรเซลพยักหน้า เอเคนยกมือลูบหน้าตัวเองทันที สงสัยว่าเธอจะยึดเรื่องยากๆ ใส่หัวเรเซลมากไป จนเขาลืมแม้แต่ปัญหาล่าสุดของตนเอง

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วแน่น "แต่ข้าก็ยังสงสัยว่าจะไปโรงประมูลทำไม ข้าว่าสูเราไปโรงรับจำนำกันไม่ดีกว่าเหรออรับ ข้าว่าที่โรงรับจำนำน่าจะมีของหลุดจำนำเป็นพวกเครื่องเรือน และเรายังจำนำสมุนไพรพวกนี้ได้ หากข้าขอร้องเจ้าของโรงรับจำนำดีๆ ก็อาจจะได้เงินเยอะๆ และส่วนลดมากๆ ก็คะ...!"

"ตามข้ามาเถื่อน้า!" เอเคนยกมือสองข้างตะปบแก้มใสของเรเซล จนเด็กหนุ่มรู้สึกแสบ เธอยิ้มพร้อมบอกอย่างเจ้าเล่ห์ "เชื่อเถื่อน ว่าเจ้าจะได้มากกว่าที่เจ้าต้องการ หากยอมทำตามคำแนะนำของข้านะ"

เรเซลมองดวงตาสีดำกลับเป็นประกายของคูหู ก่อนจะพยักหน้ารับ แล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน

"ข้าเชื่อใจท่านอยู่แล้วอรับ"

รอยยิ้มคราตรึงนั้นทำเอาเอเคนนิ่งไปนิด แก้มขาวของเธอเริ่มขึ้นสีแดง จนต้องหันหลังให้เขาแล้วสั่งเสียงห้วน

"เช่นนั้นก็ตามมา!"

"ระ...รอข้าด้วยอรับ!"

"หาเหยื่อใหม่อยู่หรือไง 'โลกิ' "

ดวงตาสีน้ำทะเลหยุกมองเด็กหนุ่มผมแดงที่วิ่งตามเด็กสาวผมดำ

เด็กหนุ่มนามโลกิเหลียวหน้ามองคนพูด ครั้นเห็นดวงตาสีเข้มของอีกฝ่าย เขาก็อดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้

"เจ้าเองก็เหมือนกันมิใช่รึ องค์ชาย..." ครั้นเห็นริมฝีปากหักของ คนตรงหน้าขยับยิ้ม โลกิก็ละสายตามามองแผ่นหลังของเรเชล แล้วเสย เส้นผมสีเงินของตนเอง พึมพำเหมือนไม่ค่อยสบอารมณ์ว่า "ข้านี้กันว่า แผ่นดินนี้จะไม่มีใครมี 'เลือดพิเศษ' เหมือนอย่างข้าแล้วนะเนี่ย"

"ข้าไม่ยอมให้เจ้าทำอะไรเขาหรอกนะ..." คนที่ถูกเรียกว่าองค์ชาย กล่าวเสียงเข้มขึ้นเล็กน้อย "เพราะว่าเขาจะต้องมาเข้าร่วมทีมของข้า"

"มันใจจังนะ เพราะออกหักจากข้าละสิ เจ้าถึงได้คิดจะไปคว่ำเขามา แทน โอ้องค์ชายใจร้าย หลายใจ!" โลกิสร้างทำเสียงเล็กเสียงน้อย สะคิง ใส่ ครั้นเห็นสีหน้าอีกคน เขาก็หัวเราะ เอ่ยเสียงเจ้าเล่ห์ขึ้นนิค "แต่ดูท่า เจ้าจะต้องแข่งกับอีกหลายทีมนะ พวกเลือดพิเศษอย่างเรานะเนื้อหอม ท่านพร้อมคบคิกับข้าอำนาจอื่นหรือไม่เล่า"

"ถ้าไม่พร้อม ข้าก็คงไม่มาอยู่ตรงนี้หรอก..." ดวงตาสีเข้มของ อีกคนเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะยิ้ม "ข้าจะต้องเป็นราชาให้ได้ เจ้า ก็รู้"

"จ้ะๆ..." โลกิโบกมือขวาวใส่อีกฝ่าย ก่อนจะหันไปมองเรเชลอีกครั้ง แล้วขยับยิ้ม "เชิญคบคิกันให้พอเลย กับตำแหน่งพวกนั้น ข้าขออยู่เงียบๆ เหมือนเคยดีกว่า"

"ก็ต้องเป็นเช่นนั้น เพราะหากเจ้าเคลื่อนไหว ในมหาวิทยาลัยนี้คง มีหลายคนทีพร้อมจะบี้งเจ้าให้แบนเหมือนแมลงตัวหนึ่ง ไม่เชื่อก็ลองดูสิ"

โลกิไคยคำพูดก็ขยับยิ้ม ดวงตาสีน้ำทะเลพราวระย้อยอย่างนิกสนุก พร้อมเอ่ยว่า

"เจ้าก็ด้วยรึองค์ชาย"

"แน่นอนอยู่แล้ว"

โลกิหัวเราะเบาๆ มองคนที่เดินไปทางโรงประมุขโดยไม่สนใจเขา อีก ก่อนแวตาคะเปลี่ยนไปในทันที

"พวกเชื้อพระวงศ์นี้ช่างโลกมากกันจริงๆ คุณทำเจ้าหนุ่มนั้นจะไม่ได้ อยู่อย่างเป็นสุขที่ลาเซเรียแน่ๆ ข้าขอไว้อาลัยให้มันล่องหน้าเลยนะ"

'แต่หน้าตาเช่นนั้น รูปลักษณ์เช่นนั้น มันทำให้ข้าคิดถึงจริงๆ นะ'
แววตาของโลกเปลี่ยนไป ก่อนเด็กหนุ่มจะส่ายหน้าแรงๆ
'ไม่เอาสิ ข้าจากมาแล้ว...'

อะแฮ่ม! ทราบมาถึงตรงนี้ทุกคนคงสงสัยระบอบการปกครอง

และการเลือกพระราชของอาณาจักรลาซาเรียใช่หรือไม่ ข้าในฐานะ นักประวัติศาสตร์สุดหล่อและลึกลับของทวีปแอนคาเนียจะขอไขข้อข้องใจ ของพวกท่าน ณ บัดนี้

ข้าขอทวนสักนิด อาณาจักรลาซาเรียมีมหาวิทยาลัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทวีป และขึ้นชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกและดีที่สุดในทวีป ซึ่งก็คือ 'มหาวิทยาลัยลาเซเรีย' (เป็นชื่อที่เพี้ยนมาจากชื่ออาณาจักรลาซาเรีย) ในดินแดนฝั่งตะวันตกนี้มีกฎอยู่ว่า 'ผู้ที่จะเป็นพระราช และผู้ที่จะเลือกพระราชได้ต้องเป็นศิษย์ของมหาวิทยาลัยลาเซเรียเท่านั้น' (ช่างเชิดชูมหาวิทยาลัยตัวเองเสียจริง!) ฟังแล้วท่านหงุดหงิดใช่หรือไม่ บอกตามตรง เจ้ากฎนี้ ตอนแรกที่ข้าได้ฟัง ข้าก็หงุดหงิดไม่แพ้กันหรอก แต่ท่านเชื่อหรือไม่ว่าเจ้ากฎนี้ ครั้งหนึ่งมันเคยครอบคลุมทั้งทวีปแอนคาเนีย ก่อนจะมีคนกบฏแล้วก็แยกเป็นสอง เป็นสาม บลาๆ

เพราะกฎนี้มีประวัติอันยาวนาน และนับเป็นประวัติศาสตร์ที่สำคัญที่สุดของแอนคาเนียเลย ดังนั้นเรามาฟังที่มาของมันกันก่อนนะ

คือเมื่อก่อนมีพระราชคนหนึ่งของแอนคาเนีย (ข้าหาข้อมูลทางประวัติศาสตร์แล้ว ในตอนนั้นมันก็มีพระราชหลายคนนั่นแหละ และนี่เป็นหนึ่งในนั้น) เขาปกครองอาณาจักรของเขา แล้วเกิดไปเจอแร่ที่เรียกว่า 'อาเคตาเรีย' เข้า บังเอิญว่าเจ้าแร่นี้เคยมีอยู่ทั่วทวีปแอนคาเนีย เขาก็สั่งให้คนขุดมันขึ้นมา แล้วแปรรูปเป็นของใช้ (เช่น แก้ว อีโตะ คทาพิเศษสำหรับพวกนักเวท ฯลฯ) ซึ่งแร่นี้มีคุณสมบัติดีมาก คือเป็นสื่อกลางของ

มนตราและบรรจุมนตราเอาไว้ได้

ยกตัวอย่างว่า ข้าร่ายอาคมใส่แล้วว่า หากใครมาจับมัน จงกลายเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น มันก็จะทำตามคำสั่ง กลายเป็นอย่างที่เราต้องการ และพวกท่านพอนึกออกไหม พอเจอแร่สารพัดประโยชน์ ก็เหมือนพบน้ำมัน นั่นแหละ มันใช้ได้กับทุกสิ่ง พระราชาคนนี้น่าทึ่งเลยชุบแร่เอามาใช้ จนเกลี้ยงแอนดาเนีย (ซึ่งพอจะปริมาณแร่และขนาดของทวีปนี้ ข้าคิดว่าน่าจะชุกกันมาหลายโคตรอยู่ จึงทำให้มันหมดได้) แต่กลายเป็นว่า หนึ่งในคุณสมบัติของแร่นี้ ค้นเป็นสิ่งที่ทำให้ *ทวีปของเราลอยเหนือผิวน้ำ*

คราวนี้งานเข้าสิขอรับ เพราะเจ้าแร่นี้จะเสียคุณสมบัติทำให้แผ่นดินเราลอยน้ำพันที่ที่ชุ่มมันขึ้นมาใช้ ตอนนั้นทวีปแอนดาเนียของเราจะจมน้ำทะเล พระราชาและทายาทพระราชาตัวคันค่านั้นก็เกิดอาการกลัวคินสหประชาชน ขึ้นเรือหนีออกจากทวีปแอนดาเนียไปซะอย่างนั้น แต่จริงๆ ข้าคิดว่าไม่มีใครโทษเขาหรอกนะ เพราะคนในอดีตล้วนใช้มันด้วยกันทั้งนั้น ถูกหรือไม่ แต่มันเกิดปัญหา เพราะพระราชาไม่รู้ว่าจะเอาเคตาเรียทำให้ดินแดนลอยน้ำ หากท่านรู้ ท่านจะเอามันมาใช้หรือ หากพระราชาไม่รู้คนเดียวแล้วใช้ ไม่เป็นปัญหา แต่นี่พวกเราไม่รู้กันหมดทวีป และนั่นทำให้ในปัจจุบัน พวกเราจึงตื่นตัวกันมากในเรื่องการศึกษาทุกสิ่ง ก่อนจะนำมันมาใช้

ดังนั้นที่พระราชาหนีไป ข้าคิดว่าเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบของเขา หากได้ใคร่ครวญจริงๆ ท่านน่าจะเห็นว่ามันไม่ใช่ความผิดของพระราชาองค์นั้นเสียทั้งหมด มันเป็นเรื่องที่เราต้องรับผิดชอบร่วมกัน เพราะแอนดาเนียคือทวีปของเราทุกคน ถ้าจะผิด ก็ผิดแค่ที่เขาหนีไปโดยไม่ได้อยู่ร่วมรับชะตากรรมกับเรา (หมายเหตุ นี่เป็นเพียงความเห็นข้าแต่เพียงผู้เดียว)

แต่เมื่อทวีปนี้จะจม วิฤตก็ก่อให้เกิดวิบุรุษผู้กอบกู้แอนดาเนีย ซึ่งก็คือผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยลาเซเรียแห่งผิงคะวันตก วิบุรุษนี้มีทั้งสิ้นสี่คน หนึ่ง คือจอมทัพ สอง คือจอมเวท สาม คือจอมปราชญ์ สี่ คือ

จอมยา สักคนนี้ลุกขึ้นมาท่ามกลางความสับสน และหาพลังที่จะทำให้ทวีปแอนคาเนียไม่จมลงทะเล และพวกเขาก็ทำสำเร็จ ที่นี้พวกเขาก็ตระหนักถึงข้อบกพร่องของพวกเขาทุกคน ใช่ว่า พวกเขาคะหนักว่า บางทีเราก็คงไม่ได้ศึกษาสิ่งใกล้ตัวให้ถ่องแท้ ก่อนจะนำมันมาแปรรูปเพื่อสนองกิเลส (ก็ใครบ้างจะคิดว่าคืนที่เราเหยียบกันอยู่ทุกวัน มันจะก่อภัยอันตรายมากมายขนาดนี้ เพียงเพราะเราซุกมันมาใช้ละ!)

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของคำว่า 'ให้ความสำคัญแก่ระบบศึกษา' อันก่อให้เกิดมหาวิทยาลัยลาเซเรียในปัจจุบัน

พอทั้งสี่ตั้งมหาวิทยาลัย ก็ออกกฎอันน่าเอ็นดูว่า 'ผู้ที่จะเป็นพระราชินีและผู้ที่จะเลือกพระราชินีนั้นต้องเป็นศิษย์ของมหาวิทยาลัยลาเซเรียเท่านั้น' กฎนี้มันน่าโมโหสุดยอด ใครฟังก็แสลงหู แต่เคียวก่อนนะท่าน เขาว่ากันว่า เวลาคนเราจะตัดสินใจอะไรก็แล้วแต่ เราต้องดูจุดประสงค์ของผู้ทำด้วย

ซึ่งจุดประสงค์ที่ออกกฎนี้ เข้าได้สอดคล้องว่า ตอนนั้น 'สี่ผู้กอบกู้' เขาเห็นว่า (ก็อ่านรายละเอียดที่ยาวเป็นหางว่าว ก็เห็นข้อแจ่มแจ้งถ้อยย่อจนต้องปากแห้ง) เอาแบบรวบยอดคนจะชอบ สี่ผู้กอบกู้อยากให้คนทุกคนในทวีปแอนคาเนียมีใจใฝ่รู้ใฝ่เรียน จึงตั้งกฎแบบนี้ เพราะบนโลกนี้ใครเล่าไม่อยากเป็นพระราชินีเอง และใครเล่าจะไม่อยากมีสิทธิ์เลือกพระราชินีของตนเอง ดังนั้นพวกเขาเลยเอามันมาใช้จริงใจทุกคน เมื่อบางคนมีความคิดว่า 'คนอื่นรู้และจัดการไปเถอะ ข้าไม่ขอรู้ จะอยู่เฉยๆ เกิดอะไรให้รู้จัดการไปละกัน บลาๆ' สี่ผู้กอบกู้เลยตั้งกฎเผด็จการบังคับประชาชนประมาณว่าพวกเจ้าทุกคนจงมารับความรู้จากพวกข้าที่ลาเซเรียเสียเถิด เวลาคนเอาทรัพยากรหายนะขึ้นมาใช้ จะได้มีเสียงค้านกับเขาบ้าง

หนึ่งในสี่ผู้กอบกู้บอกข้าว่า 'การเรียนรู้มันไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อคนเราเรียนรู้ศาสตร์วิชาอะไรหลายอย่าง ก็เปรียบได้กับมีโล่และอาวุธพาให้เราไปถึงจุดมุ่งหมาย' เอาใหม่ ตามภาษาของข้าก็แล้วกัน คือคนที่ให้รายละเอียดนี้เป็นปราชญ์ชั้นสูง จนบางทีคำพูดก็เข้าใจยาก คำพูดนั้นว่าง่าย

คือการที่คนเราศึกษาแสวงหาความรู้เนี่ย มันไม่ได้ติดกับใครเลย ไม่มีติดกับตัวผู้สอน ไม่ได้ติดกับตัวผู้อื่น มันติดกับตัวของเราเอง แล้วเราจะเอาความรู้นั้นไปใช้ยังไง มันก็อีกเรื่องหนึ่ง (ข้าขอสารภาพว่ามาเรียนเพื่อหวังจะหาเงินได้มากๆ เริ่มงานในชั้นเงินเดือนสูงๆ)

คราวนี้พวกท่านต้องเข้าใจว่า ตอนนั้นสี่ผู้กอบกู้เพิ่งกู้ทวีป ทุกคนมองพวกเขาด้วยสายตาเหมือนมองเทพเจ้า คนที่ทำเพื่อดินแดนเราขนาดนี้ กฎนั้นของพวกเขาจะร้ายกับพวกเราได้อย่างไร ดังนั้นพวกท่านว่าอย่างไร พวกข้าก็ว่าเช่นนั้นกันหมดขอรับ แต่หลังๆ มา คนเกิดใหม่ เริ่มจะไม่อินกับผู้กอบกู้ทั้งสี่นี้ (เจ้าไม่ได้กู้ทวีปตอนข้าเกิด) คิดว่าน่าจะมีวิธีการปกครองที่ดีกว่านี้ เลยฉีกตัวเองไปอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งก็คือฝั่งตะวันออกในยุคปัจจุบัน

ถามว่าข้าเข้าใจพวกเขาหรือไม่ แน่แน่นอนว่าข้าก็เข้าใจ บางทีกฎระบบลาเซเรีย (จากนี้ไปข้าจะเรียกเช่นนี้) มันก็สร้างความเข้าใจผิดไปไกล ลืมไปว่าจริงๆ แล้วสี่ผู้กอบกู้แค่อยากให้ทุกคนมาศึกษาเล่าเรียนในวิชาที่พวกเขารวบรวมเอาไว้ แน่แน่นอนว่า ทุกคนมีความคิดอ่านเป็นของตนเอง มีความสามารถที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน บนโลกนี้ไม่มีคำว่าถูกที่สุด ผิดที่สุดฉันใด ทุกสิ่งทุกอย่างก็ย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสียฉันนั้น และข้อเสียของระบบลาเซเรียก็ทำให้คนเขาต้องการจะหลุดพ้นจากมัน

สุดท้ายแล้วในยุคปัจจุบัน อาณาจักรลาเซเรียเลยอยู่ฝั่งตะวันตก กินเนื้อเกือบครึ่งหนึ่งของทวีปแอนตาเนีย อย่างที่พวกท่านเห็นเนี่ยแหละ (การที่แผ่นดินแยกออกจากกันเช่นนี้ ข้าก็ไม่รู้จะสมน้ำหน้าสี่ผู้กอบกู้ หรือว่าสงสารพวกเขาดีเหมือนกัน) ส่วนฝั่งตะวันออก คือฝั่งของผู้ที่ไม่ยอมอยู่ใต้กฎของอาณาจักรลาเซเรีย แต่ก็มาเรียนที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย ซึ่งสี่ผู้กอบกู้ก็ยังเปิดรับ บอกแล้วว่าพวกเขาแค่อยากจงใจให้ทุกคนมาเรียน (แต่กระแสนต่อต้านก็ยังมียูบ่างที่ฝั่งนั้น)

เอ่อ...(ขยับแว่น) ตอนนี้เรายังอยู่กันที่อาณาจักรลาเซเรีย ที่มีมหาวิทยาลัยลาเซเรียของสี่ผู้กอบกู้ตั้งอยู่นะขอรับ

มหาวิทยาลัยมีประวัติความเป็นมาดังคอนตัน ลาเซเรีย (ขอเรียกย่อๆ ว่าเซ่นนั้นะขอรับ) ก็ยังมีกฎแบบเดิม ซึ่งกฎนี้ก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือมันเป็นมหาวิทยาลัยที่ใครก็มาเรียนได้ ไม่ว่าท่านจะอยู่ฝั่งตะวันตก ฝั่งตะวันออก หรือว่าส่วนกลาง ผู้นำทั้งสองฝ่ายบอกว่า พวกเราแค่ไม่ชอบระบบที่แตกต่างกัน ไม่ได้หมายความว่าพวกเราจะต้องเป็นศัตรูกัน เพราะไม่ว่าข้าหรือท่านก็ล้วนยืนอยู่บนทวีปแอนตาเนียเช่นเดียวกัน มหาวิทยาลัยต้องการให้ความรู้ และให้โอกาสแก่ทุกคนได้มาศึกษาเล่าเรียน ดังนั้นข้าจะเล่าตั้งแต่แรกเริ่มไปเรียนที่ลาเซเรียให้ท่านฟัง

เมื่อท่านคิดอยากไปเรียนมหาวิทยาลัยลาเซเรีย ท่านต้องทราบก่อนว่า ปกติทางลาเซเรียจะเปิดรับนักศึกษาใหม่ทุกๆ ต้นปี และมีเปิดเป็นกรณีพิเศษตอนจะเลือกพระราชาแห่งอาณาจักรลาเซเรีย สำหรับการเปิดรับกรณีพิเศษนี้ เปิดมาเมื่อบางคนที่ไม่อยากเรียนทั้งปี ทั้งเดือนก็เรียนแคว้นเดียวได้ (ลาเซเรียไม่เคยจำกัดคนว่าท่านต้องเรียนให้จบหลักสูตร ท่านจะเรียนแคว้นสองวันและมาอีกครั้งในตอนที่เปิดเป็นกรณีพิเศษนี้ก็ได้ ไม่มีใครว่า) แต่ท่านไปฟังบรรยายเรื่องความรู้เรื่องที่ท่านสนใจ อยากรู้มากหน่อยก็เรียนเยอะหน่อย แต่ควรรู้ว่าลาเซเรียจะมีเวลาสามวันที่พวกที่หวังตำแหน่งพระราชาก็มาประชันฝีมือกัน ซึ่งท่านต้องดูการปะทะกันนี้ก่อนลงคะแนนเสียง

ก่อนหน้านั้น พอฟังบรรยายหนึ่งชั่วโมง ท่านก็จะได้สถานะ 'อดีตนักศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยลาเซเรีย' เรียบร้อย (การบรรยายจะจัดก่อนการประชันฝีมือเสมอ) พอถึงวันประชันฝีมือ ท่านก็กินอยู่โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (มหาวิทยาลัยจะออกให้หมด) และคอยดูพวกตัวเต็งทั้งหลายปะทะกัน จากนั้นลงคะแนน รับหนังสือที่ระลึกฟรีจากลาเซเรีย (เป็นหนังสือที่ประมวลความรู้ศาสตร์ต่างๆ เลือกรับเอาตามใจชอบ แล้วจะไปซังกิโลซ ขายก็ได้) และกลับบ้านด้วยรถฟรีเหมือนขามา (เมื่อลาเซเรียเปิดในกรณีพิเศษ ท่านที่มาจะถือเป็นแขก ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ หรือหากเกิดเสียไปด้วยไม่รู้อะไร กรณาดือไบเสรีจมารับเงินที่แผนการเงิน

ของลาเซเรียได้เลย)

เอาตามตรงนะท่าน ข้าคิดว่าที่ระบบและกฎของลาเซเรียยังอยู่รอด มาตราบนานเท่านานก็เพราะเช่นนี้แหละ เขาช่วยให้พวกเราทั้งหมดเมื่อถึง เวลาเลือกพระราชา ท่านที่ไม่ใช่คนของระบบลาเซเรียจะมาในตอนนั้น ก็ได้ (ฟรีเหมือนกัน) ถือว่ามาคู่เป็นกรณีศึกษา (พวกฝั่งตะวันออกก็ชอบ มาคู่ความรู้ แล้วเอาไปประยุกต์ใช้กับฝั่งของเขา) ดังนั้นข้าบอกแค่ว่า นอกจากท่านจะจี้เกียจมาลาเซเรียเท่านั้นแหละ ท่านจึงไม่มีสิทธิ์เลือก พระราชา

ไม่ว่าท่านจะอยู่ระบบไหนบนแอนดาดเนีย เมื่อท่านต้องการเข้าเรียน ที่มหาวิทยาลัยลาเซเรียระบบปกติ (ที่ไม่ใช่กรณีพิเศษ) ท่านต้องมี คุณสมบัติดังต่อไปนี้

หนึ่ง ท่านต้องอายุสิบห้าปีขึ้นไป อายุร้อยกว่าปีก็ไปสมัครเรียนที่ มหาวิทยาลัยลาเซเรียได้นะ แต่คำสืยายสาส่วนมาก ถ้าไม่เรียนตั้งแต่ตอน หนุ่มคอนสวาก็จะไม่อยากไปแล้ว เพราะอายเด็ก ก็ไปสมัครในกรณีพิเศษ แล้วฟังบรรยาย คุณเด็กดีกัน และลงคะแนนเสียงได้เลย

สอง ท่านต้องมีประวัติในทะเบียน คือพุดง่าย ๆ ท่านเกิดมาคู่โลก แล้วมีผู้ปกครองไปแจ้งทางการ เขาเอาชื่อท่าน ทะเบียนบ้าน ข้อมูล บลาๆ เข้าระบบเมื่อไร อายุครบสิบห้าปีก็ไปเรียนที่ลาเซเรียได้เมื่อนั้น

คือไม่ว่าท่านจะเคยเป็นช่างไม้ เคยเป็นแม่ค้าขายขนมครก มีลูก แล้วสาม แต่งงานมาแล้วห้าครั้ง หรือมีเชื้อสายอะไรก็ไปเรียนได้หมด เคย ฆ่าคนมาก็ศพก็ยังไปได้ เคียวบรรดาอาจารย์จอมเขี้ยบบัณฑิตการกับท่าน เอง หากว่าท่านคิดอยากหาความรู้ที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย และมี คุณสมบัติที่ข้ากล่าวมาสองข้อข้างต้น ท่านย่อมมาเรียนได้

แค่นี้แหละ เชิญท่านเรียนรู้ชีวิตของจอมยาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของ ทวีปแอนดาดเนียต่อได้เลย